

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กัลยาณีวัฒนา, สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้า, ทรงรวบรวม. 2531
จากโครีโอสู่โคเรีย 8 วันในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.
- เกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ยังรวมกันยาก. 2533. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 37,
10 : 29.
- เกาหลีเหนือ การเมืองพอกับลูก. 2533. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 37, 46:23.
- เกาหลีเจรจาครั้งใหญ่. 2533. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 37, 14:25-26.
- เขมทัต วิสวโยทิน. 2528 สมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: วิเคราะห์
โครงสร้างและการจัดองค์กร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- คาบสมุทรเกาหลี แนวโน้มความเปลี่ยนแปลง. 2533 สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 37,
1 : 26-27.
- ดำรงค์ ฐานดี. 2528. การพัฒนาเศรษฐกิจเกาหลีใต้ และเกาหลีเหนือ. เอเชีย
ปริทัศน์ 6, 3:20-34.
- . 2530. เกาหลีใต้ บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- . 2530. เกาหลีเหนือ - เกาหลีใต้. เอเชียรายปี : 50-67.
- . 2531. เกาหลีเหนือ. เอเชียรายปี : 136-140.
- . 2532. ลัทธิการเมืองและยุทธศาสตร์การพัฒนาของสาธารณรัฐเกาหลี.
ลัทธิการเมืองและยุทธศาสตร์ในการพัฒนา. นนทบุรี : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช: 325-382
- ถนอม อานามวัฒน์. 2528. ประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์เอเชียปัจจุบัน.
กรุงเทพฯ : ศิลปบรรณาการ.

- ทรายทอง ชูทรัพย์. 2532. เกาหลีเหนือ - เกาหลีใต้. เอเชียรายปี : 180-193.
 _____ . 2533. เกาหลีเหนือ - เกาหลีใต้. เอเชียรายปี : 170-183.
- ทวีป วรดิลก. 2530. เมื่อน้ำลดตอจิงผุดในประเทศเกาหลีใต้. มติชน
 (1 กันยายน) : 7.
- ชัญญา ผลอนันต์. 2517. รอยเลือดในเกาหลี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พระจันทร์เสี้ยว
 และบริษัทหนังสือจำกัด.
- นฤมิตร สอดสุข. 2526. ปัญหาประชาธิปไตยในเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้. เอเชีย
ปริทัศน์ 6, 3.
- ปัก จุง ฮี. 2518. พลังแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา.
- เปียงยางแนวโสมเสนอรับรอง 2 รัฐบาล. 2533. สยามรัฐ (18 ตุลาคม) : 7.
- พิษณุ สุนทรารักษ์. 2534. การพัฒนาของเกาหลีใต้-พรมแดนแห่งความรู้. วารสาร
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา 4, 1:5-26.
- ภูวดล ทรงประเสริฐ. 2521. ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____. 2528. เกาหลี. เอเชียรายปี : 53-67.
- _____. 2529. เกาหลีเหนือ-เกาหลีใต้. เอเชียรายปี : 30-43.
- รวมเกาหลีเหนือ-ใต้ ไม่ใช่เยอรมนี. 2533. มติชนสุดสัปดาห์ (5 สิงหาคม) : 61.
- แรม (นามแฝง). 2534. ช่องว่างทางวัฒนธรรม. ไทยรัฐ (2 มิถุนายน) : 6.
- วุฒิชัย ดวงรัตน์. 2531. เกาหลีใต้. เอเชียรายปี : 141-145.
- ศากุน สีหไตรย์. 2531. การรวมประเทศเกาหลี. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงศ์. 2533. ปัญหาการรวมเกาหลี. เอเชียปริทัศน์ 11, 3:
 56-69.
- สมบูรณ์ ศิริประชัย. 2534. แผนพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีใต้และผลกระทบ. วารสาร
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา 4, 1 : 63-78.
- อุษา จิระพงศ์. 2527. การประชุมสุดยอดแบบทวิภาคี : บทบาทของอาเซียนสู่
บูรณาการภูมิภาค. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอนก เพิ่มวงศ์เสนีย์. 2534. เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้. เอเชียรายปี: 238-250.

ภาษาอังกฤษ

- Agherli, Bijan B. 1985. A case of successful adjustment : Korea's experience during 1980-1984. Washington D.C. : International Monetary Fund.
- Ahn, Byung-Joon. 1988. South Korea's New Nordpolitik. Korea and World Affairs 12, 4:693-705.
- Baek, Jong-Chun. 1987. North Korea's Military Strategies for Reunification. Korea and World Affairs 11, 4:769-784.
- Barnds, William J, ed. 1976. The Two Koreas in the East Asia Affairs. New York : New York University Press.
- Billet, Bret L. 1990. South Korea at the Crossroads : An Evolving Democracy or Authoritarianism Revisited. Asian Survey 30, 3:300-311.
- Burmeister, Larry L. 1990. South Korea's Rural Development Dilemma : Trade Pressures and Agricultural Sector Adjustment. Asian Survey 30, 7:711-723.
- Chee, Choung-Il. 1988. South Korea's Foreign Policy in Transition : North Politics. Korea and World Affairs 12, 4:737-753.
- Cotton, James. 1987. The Prospects for the North Korean Political Succession . Korea and World Affairs 11, 4:745-768.
- _____. 1988. Sino Soviet Relations and Korea. The Pacific Review 1, 3:296-304.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (November 1986-February 1987). 1987. Korea and World Affairs 11, 1:177-185.

- Chronicle of Major Events in South and North Korea (June-August 1987). 1987. Korea and World Affairs 11, 3: 612-617.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (September-November 1987). 1987. Korea and World Affairs 11, 4:612-617.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (December 1987-February 1988). 1988. Korea and World Affairs 12, 1:214-220.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (March-May 1988). 1988. Korea and World Affairs 12, 2:450-457.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (September-November 1988). 1988. Korea and World Affairs 12, 4: 884-890.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (December 1988-February 1989). 1989. Korea and World Affairs 13, 1:220-227.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (September-November 1989). 1989. Korea and World Affairs 13, 4: 835-840.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (December 1989-February 1990). 1990. Korea and World Affairs 14, 1:209-215.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (March-April 1990). 1990. Korea and World Affairs 14, 2: 419-422.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (May-July 1990). 1990. Korea and World Affairs 14, 3: 578-584.

- Chronicle of Major Events in South and North Korea (August-October 1990). 1990. Korea and World Affairs 14, 4: 832-837.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (November-1990-January 1991). 1991. Korea and World Affairs 15, 1:159-164.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (February-April 1991). 1991. Korea and World Affairs 15, 2: 362-366.
- Chronicle of Major Events in South and North Korea (May-July 1991). 1991. Korea and World Affairs 15, 2:362-366.
- Deutsch, Karl W. 1978. The Analysis of International Relations 2nd Ed. Englewood Cliffs, N 5 : Prentice Hall Inc.
- Dougherty, Jame E. and Pfaltzgraff Jr., Robert L. 1981. Contending Theory of International Relations 2nd Ed. New York: Harper & Row.
- Foreign Policy for Peace and Unification. 1975. Seoul : The Institute of East Asian Studies.
- Han, Sung-Joo. 1987. Peaceful Reunification Policy : An Appraisal. Korea and World Affairs 11, 1:80-93.
- _____. 1989. The Functions and Limits of a New Unification Formula. Korea and World Affairs 13, 4:647-655.
- _____. 1991. The Republic of Korea as a U.N. Member. Korea & World Affairs 15,3:389-396.
- Han, Sung Ju. 1989. South Korea in 1988 : A Revolution in the Making. Asian Survey 29, 1:29-38.
- Hass, Ernst. 1964. Beyond the Nation State. Standford : Standford University Press.
- Hwang, Ju-Hong. 1990. Democracy and Socialism-A Trade off? Korea and World Affairs 14, 3:532-536.

- Jacob, Philip E. & Toscano, James V. 1964. The Integration of Political Communities. Philadelphia and New York : J.B. Lippincott Company.
- Kamiya, Fuji. 1988. Elections, Olympics, and South-North Korean Relations. Korea and World Affairs 12, 2:293-302.
- Kang, Dan Oh. 1990. North Korea in 1989 : Touched by winds of change? Asian Survey 30, 1:74-80.
- Kang, Young Hoon, ed. 1978. Politics of Korean Reunification. Seoul : Research Center for Peace and Unification.
- Kee, Woo Sik. 1991. The Path towards a Unified Korean Economy. Korea and World Affairs 15, 1:21-38.
- Kho, Song Moo. 1990. Koreans in the Soviet Union. Korea and World Affairs 14, 1:137-174.
- Kihl, Young Whan. 1990. South Korea in 1989; Slow Progress toward Democracy. Asian Survey 30, 1:67-73.
- Kim, Byong Sik. 1970. Modern Korea, the Socialist North, Revolutionary Perspectives in the South and Unification. New York : International publishers.
- Kim, C. I. Eugene, ed. 1973. Korean Unification : Problems and Prospect. Michigan : The Korea Research and Publications.
- Kim, Gye-Dong. 1990. The Legacy of Foreign Intervention in Korea Division and War. Korea and World affairs 14, 2:275-302.
- Kim, Hak-Joon. 1977 The Unification Policy of South and North Korea : A Comparative Study. Seoul : Seoul National University Press.
- _____. 1991. Korean Reunification : A Seoul Perspective; the Korean National Community Unification Formula as Seen Through the Various Concepts on the Unification of Multi-System Nation. Korea and World Affairs 15,1:5-20.

- Kim, Hong Nack. 1987. Political Changes in South Korea and their Implications for U.S. Korean Security Relation. Korea and World Affairs 11, 4:649-665.
- _____. 1989. The 1988 Parliamentary Election in South Korea. Asian Survey 29, 5:480-495.
- _____. 1991. The two Korea's Entry into the United Nations and the Implications for Inter-Korean Relations. Korea and World Affairs 15, 3:397-414.
- Kim, Ilpyong J. 1975. Communist Politics in North Korea. New York : Praeger Publishers.
- Kim, Il Sung. 1975. For the Independent Peaceful Reunification of Korea. U.S.A. : International Publishers. Co., Inc.
- Kim, Jae Sik. 1991. National reunification and the year 1991. Korea Today 412:8.
- Kim, Jinwung. 1989. Recent Anti-Americanism in South Korea. Asian Survey 29, 8:749-763.
- Kim, Myong Suk. 1990. The second North-South high-level talks. Korea Today 410 : 22-23.
- Kim, Young-Shik. 1988. Power Relations in East Asia and the South-North Korean dialogue : American approach to the Korean Question in the 1970s. Korea and World Affairs 12, 1: 117-145.
- Kim, Yong Chol. 1990. The "Tunnel" Incident is a Product of Strategy for Invading the North. Korea Today 403 : 43-44.
- Koh, B. C. 1989. North Korea in 1988 : the Fortieth Anniversary. Asian Survey 29, 1:39-45.
- Koh, Byung Chul. 1989. Seoul's New Unification Formula : An Assessment. Korea and World Affairs 13, 4:656-671.

- The Korean Peninsula. 1989-1990. Asian Security : 131-147.
- Lee, Chong Sik. 1989. Political Change, Revolution and the Dialogue in the two Koreas. Asian Survey 29, 11: 1,033-1,042.
- Lee, Dong-Bok. 1988. North-South Korean Parliamentary talks: Positions of two sides and prospects. Korea and World Affairs 12, 4:782-808.
- Lee, Hahn-Been. 1968. Korea : Time, Change and Administration. Honolulu : East-West Center Press.
- Lee, Hongkoo. 1989. Unification through a Korean Commonwealth: Blueprint for a National Community. Korea and World Affairs 13, 4:635-646.
- _____. 1990. Call for Building National Community : As a Prerequisite to Reunification. Korea and World Affairs 14, 4:601-609.
- Lee, Jae Hoon. 1990. message in Medium. Far Eastern Economic Review (20 September) : 24-25.
- Lho, Kyong Soo. 1989. Seoul-Moscow Relations : Looking to the 1990s. Asian Survey 29, 12:1,153-1,166.
- Li, Jip. 1990. Politics belongs to people. Korea Today 400 : 49-51.
- _____. 1991. The contradictory policy of reunification. Korea Today 412 : 54.
- Li, Young Il. 1990. U.S. imperialist policy of strength, "Team Spirit'90" joint military exercise. Korea Today 403 : 45.
- Mazaar, Michael J. 1991. Orphans of Glasnost : Cuba, North Korea, and U.S. Policy. Korea and World Affairs 15, 1:58-84.

- Mc Cormack, Gaven & Selden, Mark, eds. 1978. Korea North and South : The Deepening Crisis. New York : Monthly Review Press.
- Mikheev, Vasily V. 1989. A Korean Settlement : New Political Thinking vs Old Ambitions. Korea and World Affairs 13, 4:672-688.
- Om, Gyu Il. 1991. The Great Principle on the Method of National Reunification. Korea Today 414 : 38-39.
- Paisal Sricharatchanya, ed.. 1991. Korean Economy-Looking Ahead to the 21st Century. Bangkok Post, Thursday October 3 : Supplement 1-2.
- Park, Han Shik. 1987. Nationalism in North Korea : An Assessment of the Self-Reliance Doctrine. Korea and World Affairs 11, 3:500-610.
- Park, Jung Hee. 1976. Toward Peaceful Unification 2nd Ed. Seoul : Kwangmyong Publishing Company.
- Park, Sang-Seek. 1988. Northern diplomacy and Inter-Korea Relations. Korea and World Affairs 12, 4:706-736.
- _____. 1988. Security Environment in Northeast Asia and Challenges to the New Government of Korea. Korea and World Affairs 12, 1:5-28.
- Park, Yong-Ok. 1987. ROK-U.S. security relation in the 1990s. Korea and World Affairs 11, 4:666-678.
- Rhee, Sang-Woo. 1989. Editor's Note : to build a national community through a Korean Commonwealth. Korea and World Affairs. 13, 4:633-634.
- Rim, Su Gyong. 1990. I cannot accept a punishment for the breach of the National Security Law. Korea Today 405 : 46.

- Russett, Bruce M. 1967. International Regimes and the International System : A study in Political Ecology. Chicago : Rand Menally and Co.
- Scalapino, Robert A. 1988. The Prospects for peace on the Korean Peninsula. Korea and World Affairs 12, 2:270-280.
- Scalapino, Robert A., and Lee, Chong-sik, 1972. Communism in Korea. Benkeley, Los Angeles : University of California Press.
- Seo, Byung-Chul. 1989. Nordpolitik of Korea and Eastern Europe. Korea and World Affairs 13, 4:747-760.
- Shinn, Rinn-Sup. 1990. "Democratic Confederal Republic of Koryo" : Motives, Context, and Implications. Korea and World Affairs 14, 4:626-648.
- Song, Ui Dok. 1991. Two Stances towards UN membership. Korea Today 413 : 47-48.
- Song, Young Sun. 1991. The Korean Nuclear Issue. Korea and World Affairs. 15, 3:471-493.
- A Stark Fact - Concrete Wall Exist. 1990. Korea Today 407 : 36-37.
- Standard World Atlas. 1986. U.S.A. : Hammon Incorporation.
- Suh, Dae-Sook. 1987. Korean Nationalism : Communism and Democracy. Korea and World Affairs 11, 3:401-415.
- _____. 1990. Changes in North Korea and Inter-Korean Relations. Korea and World Affairs 14, 4:610-625.
- Taylor, Trevor. 1988. Politics and Seoul Olympics. The Pacific Review 1, 2:190-195.
- Trofimenko, Henry. 1989. Long-Term Trends in the Asia-Pacific Region : A Soviet Evaluation. Asian Survey 29, 3 : 237-251.

Yang, Ho-Min. 1987. North Korean Concepts of The Nation and Its Practical Tasks. Korea and World Affairs 11, 3:511-535.

Yim, Yong Soon. 1990. The Impact of the Change in Eastern Europe on the Korean Peninsula. Korea and World Affairs 14, 3:513-531.

Yu, Suk-Ryul. 1986. Unification Strategies of South and North Korea. Korea and World Affairs 10,4:788-795.

_____. 1988. The critical Approach to South Korea's Unification Policy. Korea and World Affairs 12, 4: 809-824.

Weede, Erich. 1987. Reunification in Comparative Perspective. Korea and World Affairs 11, 1:94-115.

World Almanac. 1991.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ)
และสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้)

ข้อมูล	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
ชื่อประเทศ (ภาษาเกาหลี)	<u>Choson</u> Minchu-chui Inmin Konghwa-guk	<u>Taehan</u> Min'guk
เมืองหลวง	เปียงยาง (Pyongyang)	โซล (Seoul)
พื้นที่ ประเทศ	46,540 ตารางไมล์	38,025 ตารางไมล์
ประชากร (2533)	23,059,000 คน	43,919,000 คน
ความหนาแน่น	471 คน/ตารางไมล์	1,189 คน/ตารางไมล์
ระบบการปกครอง	สังคมนิยมคอมมิวนิสต์	เสรีนิยมประชาธิปไตย
ประมุขรัฐ (ประธานาธิบดี)	คิม อิล ซุง (Kim Il Sung) เข้าดำรงตำแหน่ง 28 ธค.2515 (เลขานุการพรรคฯ:2488)	โรห์ แท วู (Roh Tae Woo) เข้าดำรงตำแหน่ง 25 กพ.2531

ข้อมูล	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
หัวหน้ารัฐบาล (นายกรัฐมนตรี)	ลี กุน โม (Lee Gyun Mo) (29 ธค.2529-11 ธค.2531) ยอน เฮียง มุก (Yon Hyong Muk) (12 ธค.2531-.....)	ลี ฮุน แจ (Lee Hyun Jae) (18 กพ.2531-4 ธค.2531) คัง ย็อง ฮุน (Kang Young Hoon) (5 ธค.2531-26 ธค.2533) โร แจ บอง (Roh Jae Bong) (27 ธค.2533-23 พค.2534) ชุง วอน ชิค (Chung Won Shik) (24 พค.2534-.....)
ผลิตภัณฑ์มวลรวม ประชาชาติ (GNP) (2532)	21.1 พันล้านเหรียญ	210.1 พันล้านเหรียญ
ผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว	987 เหรียญ	4,968 เหรียญ
ปริมาณการค้า นำเข้า	4.79 พันล้านเหรียญ	118.2 พันล้านเหรียญ
ส่งออก	2.84 " "	56.8 " "
ค่าใช้จ่ายทางทหาร	1.95 " "	61.4 " "
(ร้อยละของ GNP)	4.5 " "	9.2 " "
	21.3 %	4.4 %

ข้อมูล	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
เงินตราสกุลวอน (Won: 1 เหรียญ สหรัฐ) (2533)	0.97	702
อัตราการเพิ่มประชากร (2533)	1.8 %	0.9 %
อัตราการรู้หนังสือ (2533)	99 %	92 %
อายุเฉลี่ยประชากร (2533) ชาย	67 ปี	66 ปี
หญิง	73 ปี	73 ปี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

การเมืองเกาหลีใต้สมัยสาธารณรัฐที่ 1 ถึงสาธารณรัฐที่ 5

สาธารณรัฐที่ 1 (พ.ศ. 2491-2503) สมัยประธานาธิบดี ชิง มั่น รี (Syng Man Rhee)

โครงสร้างการเมืองสมัยเริ่มแรกของเกาหลีใต้นั้น อยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม รัฐบาลของ ชิง มั่น รี พยายามเสริมสร้างอำนาจเผด็จการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากสงครามเกาหลีสิ้นสุดลงในปี 2496 เกาหลีใต้ได้ทำสนธิสัญญาป้องกันร่วมกับสหรัฐ* การที่สหรัฐได้ให้ความคุ้มครองอย่างเป็นทางการแก่เกาหลีใต้นี้ ยิ่งทำให้ ชิง มั่น รี อึกเหิม และคิดว่าสหรัฐคงจะอุปถัมภ์ค้ำจุนเขาตลอดไป (กวูดล ทรงประเสริฐ 2521:145) ดังนั้น ใน ปี 2497 ชิง มั่น รี จึงแก้ไขรัฐธรรมนูญที่เคยบัญญัติไว้ว่า "ไม่ให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นประธานาธิบดีติดต่อกันกว่าสองสมัย" เพื่อให้มีสิทธิดำรงตำแหน่งต่อไปได้หลังจากที่หมดวาระ นอกจากนี้ยังประกาศกฤษฎีกาการศึกและจับกุมคุมขังผู้คัดค้านตลอดเวลา เกาหลีใต้ในยุคนั้นตกอยู่ในลักษณะของระบอบเผด็จการโดยผู้นำอย่างเต็มขั้น การฉ้อโกงกันอย่างมโหฬารในพรรคเสรีประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาลก็ได้กระทำกันมาโดยตลอด จนกระทั่งมีการเลือกตั้งครั้งใหญ่ทั่วประเทศใน ปี 2503 รัฐบาลได้แสดงให้เห็นกลโกงทุกรูปแบบเพื่อที่จะเอาชนะการเลือกตั้ง ผลของการเลือกตั้งในครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดการชุมนุมประท้วงอย่างรุนแรงทั่วประเทศ ชิง มั่น รี จึงได้ใช้กำลังทหารที่มีอยู่เข้าปราบปรามกลุ่มผู้ต่อต้าน ถึงกระนั้นการชุมนุมประท้วงก็ได้ขยายต่อไปยังเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ ในวันที่ 25 เมษายน 2503 คณาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยได้พากันชุมนุมครั้งใหญ่ และในครั้งนี้นิทรรศการและตำราฯซึ่งเคยเป็นเครื่องหมายของรัฐบาล ก็หันมาสนับสนุนฝ่ายปัญญาชน จนในที่สุด ชิง มั่น รี ก็ถูกโค่นอำนาจลง

* สาระสำคัญของสนธิสัญญาดังนี้มี 2 ประการ คือ ประการแรก ถ้าหากคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้ สหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือและป้องกันเกาหลีใต้นั้นที่ ประการที่สอง สหรัฐจะยังคงรักษาพันธกรณีต่างๆ ของตนเพื่อให้เกาหลีใต้มั่นคงปลอดภัยตลอดไป

สาธารณรัฐที่ 2 (พ.ศ. 2503-2504) สมัยประธานาธิบดี ยุน โป ซุน (Yun Po Sun)

เมื่อ ซึง มั่น รี ถูกโค่นอำนาจลง ประชาธิปไตยก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้น ภายหลังจากการใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2503 เกาหลีใต้เปลี่ยนรูปแบบการปกครอง โดยลดอำนาจประธานาธิบดีลงเหลือเพียงฐานะประมุขของประเทศ และแบ่งอำนาจสูงสุดในการบริหารให้เป็นของนายกรัฐมนตรี เมื่อมีการเลือกตั้งในวันที่ 29 กรกฎาคม ปีเดียวกัน พรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) ก็ได้รับคะแนนเสียงในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรมากที่สุด นายจาง เมียน (Chang Myon) หัวหน้าพรรคจึงได้รับเลือกให้เป็นนายกรัฐมนตรี และนายยุน โป ซุน) ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานาธิบดี แต่การเมืองในครั้งนั้นก็กลายเป็นการเมืองที่มีปัญหาอีกครั้งเมื่อประชาธิปไตยได้ตกอยู่ในกำมือของนักศึกษา อันเป็นผลติดตามมาจากความสำเร็จในการโค่นรัฐบาลชุดก่อน จนได้รับความนิยมจากประชาชนทั่วไป องค์การของนักศึกษา ได้เข้าแทรกแซงกิจกรรมของรัฐบาล และเสนอข้อเรียกร้องต่าง ๆ นานา จนการเมืองมีสภาพเป็น อนาธิปไตย ช่วงระยะเวลาเพียงไม่ถึง 1 ปี จากเดือนมิถุนายน 2503 ถึง พฤษภาคม 2504 มีการเดินขบวนและชุมนุมประท้วงทางการเมืองในเกาหลีใต้ ถึง 1,835 ครั้ง (กวาดล ทรงประเสริฐ 2521:248) ระบบประชาธิปไตยถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่เหมาะสมกับเกาหลีใต้ ทั้งนี้เพราะประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาซึ่งเคยถูกกดขี่ภายใต้ระบอบเผด็จการมานานับสิบปี ได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยซึ่งไม่เคยได้รับในระดับที่เกินขอบเขต ในที่สุด 1 ปี แห่งโครงสร้างทางการเมืองแบบประชาธิปไตยที่กลายเป็นอนาธิปไตยก็สิ้นสุดลง

สาธารณรัฐที่ 3 และสาธารณรัฐที่ 4 (พ.ศ. 2504-2522) สมัยประธานาธิบดี ปาร์ค จุง ฮี (Park Jung Hee)

ในวันที่ 16 พฤษภาคม 2504 เงื่อนไขทางการเมืองที่สับสนวุ่นวายและปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ได้เปิดโอกาสให้กองทัพ ซึ่งมีพลเอก ปาร์ค จุง ฮี เป็น

เสนาธิการ ก่อรัฐประหารยึดอำนาจทางการเมืองได้สำเร็จ ระบบเผด็จการ ได้ถูกนำมาใช้อีกครั้งอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาเกือบ 20 ปี แห่งสาธารณรัฐที่ 3-4 การกุมอำนาจของทหารในครั้งนั้น ผู้นำใหม่ได้ใช้เหตุผลที่น่าเชื่อถือเช่นเดียวกับ กาลก่อน นั่นก็คือ เพื่อป้องกันพวกฝ่ายซ้ายคอมมิวนิสต์ซึ่งกำลังเข้าแทรกแซงในหมู่ นักศึกษาและอาจารย์ในมหาวิทยาลัย รวมทั้งการที่คอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือ ได้ ส่งคนจำนวนมากเข้าแทรกแซงภายในเกาหลีใต้ ดังนั้น หลังจากที่รัฐบาลทหารเข้า ควบคุมอำนาจทางการเมืองไว้ได้แล้ว โครงสร้างทางเศรษฐกิจ และสังคม ก็ ตกอยู่ภายใต้การดูแลซึ่งนำจากรัฐบาล ระบบเผด็จการในครั้งนั้นดูเหมือนว่าจะ เข้มงวดและรุนแรงกว่าในสมัยสาธารณรัฐที่ 1 ปาร์ค จุง ฮี ได้ใช้รัฐธรรมนูญและ กฎอัยการศึกต่าง ๆ สนับสนุนความชอบธรรมของระบบเผด็จการที่สร้างขึ้น เพื่อ ความมั่นคงของเกาหลีใต้ และอีกนัยหนึ่งก็เพื่อเสถียรภาพในอำนาจทางการเมือง ของเขา

เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ในปี 2505 แล้ว ปาร์ค จุง ฮี ได้ จัดตั้งพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (Democratic Republican Party) แล้วเปลี่ยนฐานะจากประธานสภาปฏิวัติสูงสุดมาเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง และ ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี หลังจากที่อำนาจได้ตกอยู่ในมืออย่างเป็นทางการ ปาร์ค จุง ฮี ก็ได้จัดให้มีการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน ด้วยการตั้งอำนาจ บริหารทั้งในส่วนภูมิภาค และในระดับท้องถิ่น กลับเข้าสู่ส่วนกลางทั้งหมด มีการ ปราบปรามข้าราชการกังฉินที่มีอยู่เต็มแผ่นดินอย่างกว้างขวาง แต่ในขณะเดียวกัน ระบบการปกครองแบบวงศาคณาญาติก็ถูกพัฒนาขึ้นแทนที่ บุคคลสำคัญในทางการเมือง และการปกครองของเกาหลีใต้ในยุคนั้น ส่วนใหญ่เป็นญาติสนิทและมิตรสหาย ของปาร์ค จุง ฮี เมื่อเวลาผ่านไป ปัญญาชนก็เริ่มเห็นความไม่บริสุทธิ์และความ อยุติธรรมของผู้นำ มีการประท้วงอยู่เนือง ๆ จนทำให้ประธานาธิบดีต้องประกาศ ใช้กฎอัยการศึกเข้มงวดและมีการปราบปรามเป็นระยะ ๆ เช่น การประกาศกฎอัยการศึก ในปี 2507 และปี 2515 การประกาศภาวะฉุกเฉินในปี 2514 การสั่งปิด มหาวิทยาลัยและการกวาดล้างนักศึกษาในปี 2507, 2508, 2512 และปี 2514 เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ตั้งระบบตำรวจลับที่เรียกว่า องค์การสืบราชการลับแห่ง เกาหลีใต้ (Korea's Central Intelligence Agency: K.C.I.A.) เพื่อ ทำหน้าที่ปราบปรามนักการเมืองเสรีนิยม และปัญญาชนหัวก้าวหน้าที่ไม่พอใจการ ปกครองของรัฐบาล

ความหวงแหนอำนาจ และความเป็นนักเผด็จการของประธานาธิบดีได้ปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัด เมื่อมีการประกาศร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ในปี 2515 ที่เรียกว่ารัฐธรรมนูญยชิน (Yushin Constitution) ซึ่งหลักการสำคัญประการหนึ่งของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็คือ การแก้ไขให้ตำแหน่งประธานาธิบดี เป็นตำแหน่งที่คนคนเดียวสามารถครองอำนาจได้ตลอดกาล ในมาตรา 53 ยังกำหนดไว้ว่า "ในยามใด ที่ประธานาธิบดีเห็นว่า เป็นภาวะคับขันแล้ว ประธานาธิบดีมีอำนาจสมบูรณ์ที่จะประกาศใช้มาตรการฉุกเฉินใด ๆ เพื่อแทรกแซงกิจการภายในทั้งหมดของรัฐได้ ทั้งในด้านการป้องกันประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กิจการเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ภายใน เศรษฐกิจและการคลังของประเทศ ตลอดจนการแทรกแซง ก้าวร้าวอำนาจของศาลสถิตยุติธรรม" กฎหมายสูงสุดของเกาหลีใต้ฉบับนี้ ได้ชื่อว่า เป็นรัฐธรรมนูญเผด็จการชั้นเอกของโลกฉบับหนึ่ง

ตลอดระยะเวลาการปกครองแห่งสาธารณรัฐที่ 3-4 รัฐบาลได้ใช้ระบบเผด็จการอย่างขนานใหญ่ จนกระทั่ง เกาหลีใต้ต้องประสบกับการประณามในเรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง แต่แล้ว ในที่สุด ระบบเผด็จการของปาร์ค จุง ฮี ก็ยุติลง ด้วยการลอบสังหารผู้นำในเดือนตุลาคม 2522 การสิ้นสุดของผู้นำเผด็จการในครั้งนี้ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็น การกระทำของหน่วยสืบราชการลับ (K.C.I.A.) ที่ ปาร์ค จุง ฮี จัดตั้งขึ้นมาเพื่อกำจัดฝ่ายต่อต้านนั่นเอง

รัฐบาลรักษาการ (พ.ศ. 2522-2523) สมัยประธานาธิบดี ชอย คิว ฮา (Choi Kyu Ha)

ความต้องการของประชาชนที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในระบบประชาธิปไตยที่แท้จริง คุณจะมีหวังขึ้นอีกครั้งในปี 2523 เมื่อนายชอย คิว ฮา ประธานาธิบดีคนใหม่ ประกาศจะแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพมากขึ้น นอกจากนั้นยังได้ปลดปล่อยนักโทษการเมืองจำนวนมากที่ถูกจับกุมคุมขังไว้ ในสมัยการปกครองของประธานาธิบดีคนก่อน แต่แล้ว แนวทางแห่งประชาธิปไตยที่เพิ่งเริ่มต้น

ได้ไม่กี่เดือน ก็ต้องรีบหนีลงอีก เมื่อฝ่ายทหารเกิดแตกแยกออกเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายนิยมปาร์ค จุง ฮี ที่ต้องการให้มีการใช้ระบบที่เข้มงวดต่อไป และฝ่ายเดินสายกลาง ที่ต้องการให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนมากขึ้น ในที่สุด ฝ่ายนิยมเผด็จการ ขวาวจัด ซึ่งนำโดย นายพล ชุน ดู ฮวาน ก็ทำการรัฐประหาร โดยการกวาดต้อน จับกุมนายทหารฝ่ายตรงข้าม รวมทั้งการเข้าครอบงำ นายชอย คิว ฮา ในการ ดำเนินนโยบาย ต่อมา ประธานาธิบดี ชอย คิว ฮา ก็ลาออกในเดือนสิงหาคม 2523 และอำนาจก็ตกอยู่ในกำมือของผู้นำเผด็จการอีกครั้ง

สาธารณรัฐที่ 5 (พ.ศ. 2524-2530) สมัยประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน (Chun Doo Hwan

เมื่อ ชุน ดู ฮวาน เข้ายึดอำนาจ การจลาจลก็เริ่มประทุขึ้นในเมืองต่าง ๆ ในช่วงต้นปี 2523 มีการประท้วงนัดหยุดงานของคนงานหลายร้อยคน เพื่อเรียกร้องค่าแรงและสวัสดิการ ขณะเดียวกัน นักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ก็เดินขบวนเรียกร้องให้มีประชาธิปไตยและให้ยกเลิกกฏอัยการศึก รวมทั้งให้ปลด ชุน ดู ฮวาน ออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี สถานการณ์ค่อย ๆ ดีงเครียดขึ้น โดยเฉพาะเมื่อชุน ดู ฮวาน ยึดอำนาจอีกครั้ง ประกาศห้ามมีพรรคการเมือง ยกเลิกสภาพ ลงมือจับกุมผู้นำนักศึกษา และนายคิม แด จุง ผู้นำฝ่ายค้าน จนกระทั่งประชาชนและนักศึกษาในเมืองกวางจู ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ ได้เดินขบวนประท้วงครั้งยิ่งใหญ่ เพื่อต่อต้านเผด็จการ ชุน ดู ฮวาน ได้บัญชาให้ทหารเข้าปราบปรามอย่างรุนแรง นักศึกษาและประชาชนจำนวนมากเสียชีวิต แหล่งข่าว เอกชน ได้เปิดเผยว่า การจลาจลในครั้งนี้มีผู้เสียชีวิตกว่า 2,000 คน (ถนนอม อานามวัฒน์, 2527:128) (เหตุการณ์ครั้งนี้มีการบันทึกเป็นประวัติศาสตร์ในนามของ การสังหารหมู่ที่กวางจู (Kwangju Massacre) และเป็นเหตุการณ์รุนแรงครั้งใหญ่ที่ ชุน ดู ฮวาน ต้องประกาศยอมรับผิด ก่อนที่จะพ้นจากตำแหน่งไปในอีก 7 ปี ต่อมา)

นอกจากการใช้กำลังปราบปรามกลุ่มต่อต้านอย่างรุนแรงแล้ว ประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ยังได้สั่งปลดบรรดาข้าราชการผู้มีความเห็นไม่ลงรอยจำนวน 5,700 คน ออกจากตำแหน่งในช่วงที่เรียกว่า "การรณรงค์เพื่อความบริสุทธิ์ของสังคม" (สยามจดหมายเหตุ 15,49:1367) ในยุคนี้ เกาหลีใต้จึงตกอยู่ในภาวะแห่งเผด็จการไม่ต่างไปจากสมัยของ ชิง มั่น รี และ ปาร์ค จุง ฮี อย่งไรก็ดี รัฐบาล ชุน ดู ฮวาน ได้เริ่มเปลี่ยนท่าทีอันแข็งกร้าวลงในปี 2527 รัฐบาลได้หันกลับมาใช้นโยบายประนีประนอมกับนักรบการเมืองฝ่ายตรงข้ามและนักศึกษามากขึ้นตามลำดับ ดังเช่น การปล่อยตัวนักศึกษาหัวรุนแรงที่เคยถูกจับกุม การทรา กกฎหมายเลือกตั้งฉบับใหม่ให้มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น และการคืนสิทธิทางการเมืองให้แก่กลุ่มบุคคลที่เป็นปฏิริยากับรัฐบาล มาตรการดังกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นจากแรงผลักดันจากภายนอกประเทศที่โจมตีรัฐบาลเกาหลีใต้ว่าได้กระทำการอันละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง และเพื่อสร้างภาพพจน์อันดีให้กับตนเองก่อนที่จะมีการเลือกตั้งครั้งใหญ่ทั่วประเทศที่จะมีขึ้นในเดือนมีนาคม 2528 ซึ่งพรรครัฐบาลคือ พรรคธรรมประชาธิปไตย (Democratic Justice Party: DJP) จะลงแข่งกับพรรคอื่น ๆ โดยเฉพาะกับพรรคเกาหลีประชาธิปไตย (Democratic Korea Party: DKP) พรรคฝ่ายค้านที่กำลังมีบทบาทและได้รับความนิยมจากประชาชนซึ่งกำลังเบื่อหน่ายระบอบเผด็จการ นอกจากการที่ฝ่ายค้านสามารถพนักำลังได้มากขึ้นแล้ว ผู้นำฝ่ายค้านคนสำคัญ อย่างเช่น คิม แด จุง และ คิม ยง ชัม ก็สามารถร่วมมือกันจัดตั้งพรรคใหม่ขึ้น ในชื่อว่า พรรคประชาธิปไตยเกาหลีใหม่ (New Korea Democratic Party: NKDP) ขึ้นมาเป็นคู่แข่งที่สำคัญกับพรรครัฐบาลอีกพรรคหนึ่ง

ต่อมาเมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2528 * รัฐบาลก็ยังสามารถครอบครองเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรได้ต่อไป แต่พรรคฝ่ายค้านก็มีเสียงสนับสนุนในจำนวนมากพอที่จะเสนอกฎติเพื่อเปิดประชุมสภาได้ทุกเวลา

* ผลการเลือกตั้งครั้งนี้ DJP ได้ 87 ที่นั่ง NKDP ได้ 50 ที่นั่ง KDP ได้ 26 ที่นั่ง มีผู้ไปใช้สิทธิถึงร้อยละ 84.2 ซึ่งนับเป็นประวัติศาสตร์แห่งการใช้สิทธิเลือกตั้งที่มีผู้ไปลงคะแนนเสียงมากที่สุดในการเมืองเกาหลียุคใหม่ (กวาดล ทรงประเสริฐ, 2529:38)

ขณะที่รัฐบาลเหมือนกำลังจะเสียอำนาจเด็ดขาดไปนั้น ชุน ดู ฮฺวาน ก็ได้สร้าง กลไกอันใหม่ขึ้น เพื่อรักษาระบบเบ็ดเตล็ดการไว้ โดยการปรับคณะรัฐมนตรี และ ช่มชู่พรรคฝ่ายค้านในรูปแบบต่าง ๆ จนในที่สุด นักศึกษาและประชาชนก็เริ่มทำการ ต่อต้าน ในปี 2528 การเดินขบวนของนักศึกษามีมากกว่า ปี 2527 ถึงหนึ่งเท่าตัว นักศึกษาเหล่านี้ นอกจากจะประณามรัฐบาลเกาหลีใต้แล้ว ยังได้ประณามรัฐบาล สหรัฐว่าอยู่เบื้องหลัง และสนับสนุนรัฐบาลเบ็ดเตล็ดการตลอดเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่มิ การแบ่งแยกคาบสมุทรเกาหลี

ความวุ่นวายทางการเมืองในเกาหลีใต้จึงเกิดขึ้นและรุนแรงกว่าในสมัย ของรัฐบาลเบ็ดเตล็ดการก่อน ๆ เพราะในสาธารณรัฐที่ 5 นี้ ผู้ต่อต้านไม่ได้มีเพียง นักศึกษาที่ไม่มีสิทธิมีเสียงตัดสินใจโดยตรงในนโยบายบริหารประเทศ แต่ยังรวม ถึงฝ่ายค้านที่มีอำนาจอยู่พอสมควรในกลไกของสถาบันการเมือง ในระยะเวลา ดังกล่าวกล่าว พลั้งแห่งการต่อต้านจึงมีความเข้มแข็ง และมีแนวโน้มแห่งชัยชนะ ในการเลือกตั้งประมุขประเทศที่กำลังจะมีขึ้น แต่แล้ว อนาคตแห่งประชาธิปไตย ของเกาหลีใต้ก็เสียหลัก เมื่อเกิดความแตกแยกในพรรคประชาธิปไตยเกาหลีใหม่ (NKDP) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านที่มีอำนาจสูงสุด จนทำให้ คิม แด จุง และ คิม ยัง ชัม รวมรวมสมัครพรรคพวก ออกมาตั้งพรรคใหม่ ความแตกแยกของพรรคฝ่าย ด้านในครั้งนี มี การตั้งข้อสงสัยว่า เป็นผลมาจากการบ่อนทำลายจากฝ่ายรัฐบาลนั้น เอง (ตำราคดี ฐานดี, 2530:64)

แม้ว่าพรรคฝ่ายค้านจะเกิดแตกแยกไปแล้วก็ตาม ความไม่สงบก็ยังคง คู่กรุ่นต่อไป จากการที่นักศึกษาสามารถรวมตัวกันได้เป็นพลังมวลชนขนาดใหญ่ นัก ศึกษาจำนวนหนึ่ง จาก 19 สถาบันได้เดินขบวนประท้วงการกระทำของรัฐบาล โดยเรียกร้องให้มีการปล่อยตัวผู้ต้องหาทางการเมืองที่ถูกจับกุม ให้ประธานาธิบดี ลาออก ให้ขจัดจักรวรรดินิยมอเมริกาออกไปและให้ทำการรวมประเทศกับเกาหลี เหนือ แต่แล้วผลของการประท้วงก็จบลงด้วยการเข้าจับกุมของตำรวจ ถึงกระนั้น ก็ตาม การประท้วงของนักศึกษาก็ยังคงมีต่อไป จนกระทั่งเข้าสู่ปี 2530 รายงาน ของตำรวจเกาหลีใต้บันทึกไว้ว่า ในต้นปี 2530 ถึงวันที่ 22 พฤษภาคม ปีเดียวกัน

มีการประท้วงของนักศึกษาต่อต้านรัฐบาลถึง 1,370 ครั้ง (วุฒิชัย ดวงรัตน์ 2531:141) อันเนื่องมาจากการที่รัฐบาลไม่ยอมแก้ไขรัฐธรรมนูญตามหลักการยูนีที่ที่ใช้มาตั้งแต่สมัยปาร์ต จุง ฮี (พ.ศ.2515) ซึ่งให้ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยทางอ้อม ให้มีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารประเทศ มาเป็นการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และให้ประธานาธิบดีเป็นผู้เลือกนายกรัฐมนตรีมาทำหน้าที่บริหารงานกับคณะรัฐมนตรี

การต่อต้านมีมากขึ้นจนน่าวิตกว่าจะกลายเป็นสงครามกลางเมือง ดังนั้นผลสุดท้าย รัฐบาลก็ต้องยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องของประชาชน รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ได้ถูกร่างขึ้น และได้รับการรับรองด้วยการลงมติจากประชาชนอย่างท่วมท้น ในวันที่ 29 ตุลาคม 2530 โดยผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็คือ โรห์ แด วู ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นคนต่อไป

หมายเหตุ : อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จาก ตำรงค์ ฐานดี. 2532. ลัทธิการเมืองและยุทธศาสตร์การพัฒนาของสาธารณรัฐเกาหลี. ลัทธิการเมืองและยุทธศาสตร์ในการพัฒนา. นนทบุรี : สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช. 325-382.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค.

การเลือกตั้งประธานาธิบดีในเกาหลีใต้ ในปี 2530

หลังจากที่ประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน (Chun Doo Hwan) แห่ง เกาหลีใต้ ได้ยินยอมให้มีการปฏิรูปทางการเมืองตั้งแต่กลางปี 2530 ก็ได้มีการตกลงร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ร่วมกัน ระหว่างพรรครัฐบาลกับพรรคฝ่ายค้าน เพื่อใช้แทนรัฐธรรมนูญฉบับปี 2523 ซึ่งเป็นฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้ ประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2530 หลังจากที่ประชาชนส่วนใหญ่ลงประชามติให้ความเห็นชอบ ซึ่งในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ระบุถึงการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรงด้วย (เดิมคณะผู้เลือกตั้งจำนวน 5,000 คน เป็นผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี)

ต่อมา ประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ได้ประกาศเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2530 กำหนดให้วันที่ 16 ธันวาคม 2530 เป็นวันเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยพรรค Democratic Justice Party - DJP ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลตกลงที่จะส่งนาย โรห์ แท วู (Roh Tae Woo) ประธานพรรค เข้ารับสมัครเลือกตั้ง ขณะที่ฝ่ายค้านก็เกิดแตกแยกกันเกี่ยวกับตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนาย คิม ย็อง ซัม (Kim Young Sam) ประธานพรรค Reunification Democratic Party - RDP กับนาย คิม แด จุง (Kim Dae Jung) ผู้นำฝ่ายค้านคนสำคัญ เนื่องจากต่างฝ่ายต่างต้องการเป็นตัวแทนของฝ่ายค้านลงสมัครรับเลือกตั้ง และในที่สุดบุคคลทั้งสองก็ไม่สามารถตกลงกันได้ โดยนาย คิม ย็อง ซัม ลงสมัครในนามพรรค RDP ขณะที่นาย คิม แด จุง ลงสมัครในนามพรรค Party for Peace and Democracy - PPD ซึ่งเป็นพรรคที่นาย คิม แด จุง จัดตั้งขึ้นใหม่ นอกจากนี้บุคคลสำคัญอีก 2 คน ที่ลงสมัครรับเลือกตั้ง คือนาย คิม จอง พิล (Kim Jong Pil) อดีตนายกรัฐมนตรีกาาหลีใต้ ลงสมัครในนามพรรค New Republican Democratic Party - NRDP และนาย ชิน ชอง อิล (Chin Chong Il) ลงสมัครในนามพรรค Hanist Unification Korea Party - HUKP

ในการหาเสียงเลือกตั้ง นาย คิม แด จุง ให้คำมั่นที่จะปฏิรูปสังคมทั้งหมด และจะเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศคอมมิวนิสต์ (จีน โข เวียดนาม และยุโรปตะวันออก) ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวนาและผู้ยากจนในเขตชุมชนเมือง รวมเกาหลีทั้งสองให้เป็นประเทศเดียวกัน รับประกันสิทธิของชนชั้นแรงงาน รวมทั้งยุติการปกครองของทหาร และป้องกันมิให้มีการโกงการเลือกตั้งที่จะมีขึ้น ขณะเดียวกัน นาย คิม ยัง ชัม ได้เน้นที่จะยุติการปกครองแบบเผด็จการทางทหาร และจะดำเนินการปฏิวัติเพื่อความ เป็นประชาธิปไตยโดยสันติวิธี ส่วนนาย โรห์ แด วู ก็ได้แถลงว่า หากตนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี จะนิรโทษกรรมนักโทษการเมือง ยกเว้นกลุ่มฝ่ายซ้าย พวกปฏิวัติหัวรุนแรง และอาชญากร พร้อมกับจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการปรองดองแห่งชาติ ประกอบด้วยตัวแทนจากพรรครัฐบาล ฝ่ายค้าน เจ้าหน้าที่รัฐบาลและภาคเอกชน ปรับปรุงหน่วยข่าวกรองให้เน้นเรื่องการต่อต้านคอมมิวนิสต์ และจะจัดให้ประชาชนตัดสินใจอีกครั้ง ด้วยการลงประชามติว่า ตนเหมาะสมกับตำแหน่งประธานาธิบดีหรือไม่ หลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่กรุงโซลตอนปลายปี 2531

ทางด้านการเตรียมการเลือกตั้ง รัฐบาลเกาหลีใต้ได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วประเทศ 120,000 คน เตรียมพร้อมเต็มอัตราตั้งแต่วันที่ 3-18 ธันวาคม 2530 เพื่อคุ้มกันผู้สมัครรับเลือกตั้งจากเหตุการณ์รุนแรงและการก่อการร้ายที่อาจจะมีขึ้น เนื่องจากในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง นาย คิม แด จุง และนาย คิม ยัง ชัม ต่างกล่าวโจมตีซึ่งกันและกันว่า เป็นผู้สร้างความแตกแยกให้แก่พรรคฝ่ายค้าน และนักศึกษาในเกาหลีใต้ก็ได้พยายามสร้างความวุ่นวายในเมืองต่างๆ โดยการเรียกร้องให้นาย โรห์ แด วู ถอนตัวออกจากการเลือกตั้งให้รัฐบาลยุติการปกครองแบบเผด็จการทางทหาร และจัดตั้งคณะกรรมการควบคุมการเลือกตั้ง ให้เป็นไปด้วยความยุติธรรม ซึ่งบางครั้งนักศึกษาก็ได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ไม่ให้เกิดความรุนแรงมากนัก

ในวันเลือกตั้ง มีปรากฏการณ์ปะทะกันบ้างระหว่างผู้สนับสนุนกับผู้รับเลือกตั้งแต่ละฝ่าย แต่เหตุการณ์ยังไม่ถึงขั้นตึงเครียด เนื่องจากรัฐบาลได้เตรียมมาตรการรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ทางด้านพรรคฝ่ายค้านก็ได้ส่งผู้สังเกตการณ์จำนวนมากไปดูผลการเลือกตั้งในจังหวัดต่างๆ และกล่าวหาว่า

พรรครัฐบาลโงกการเลือกตั้ง โดยมีการซื้อเสียง เวียนเทียน และอื่นๆ แต่พรรครัฐบาลปฏิเสธเรื่องดังกล่าว

ผลการเลือกตั้งในขั้นแรก ก่อนที่การนับคะแนนอย่างเป็นทางการจะยุติลง ปรากฏว่าเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2530 นายโรห์ แต่ วู มีคะแนนนำ นาย คิม ยัง ซัม ผู้ได้คะแนนเป็นอันดับ 2 เกือบ 2 ล้านคะแนน ทำให้ฝ่ายค้านไม่พอใจและเรียกร้องให้การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นโมฆะ ขณะเดียวกัน ฝ่ายค้านกลุ่มผสมเพื่อประชาธิปไตยแห่งชาติ (National Coalition for Democracy - NCD) ซึ่งประกอบด้วยองค์กรศาสนา นักศึกษา ผู้ใช้แรงงาน และกลุ่มเอกชนอื่นๆ ได้ออกแถลงการณ์ไม่ยอมรับชัยชนะของนาย โรห์ แต่ วู โดยอ้างว่ามีการทุจริตการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการจัดการเลือกตั้งของรัฐบาลได้ประกาศคะแนนอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2530 ดังนี้

- นาย โรห์ แต่ วู ได้รับคะแนนเสียง 8,282,738 เสียง คิดเป็นร้อยละ 35.9 ของผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

- นาย คิม ยัง ซัม ได้รับคะแนนเสียง 6,337,581 เสียง คิดเป็นร้อยละ 27.5

- นาย คิม แด จุง ได้รับคะแนนเสียง 6,113,375 เสียง คิดเป็นร้อยละ 26.5

- นาย คิม จอง พิล ได้รับคะแนนเสียง 1,823,067 เสียง คิดเป็นร้อยละ 7.9

- นาย ชิน ซอง อิล ได้รับคะแนนเสียง 46,650 เสียง คิดเป็นร้อยละ 0.2

ในการเลือกตั้งครั้งนี้มีผู้ไปใช้สิทธิ 23,066,419 คน คิดเป็นร้อยละ 89.2 ของผู้มีสิทธิออกเสียงทั้งหมด 25,873,624 คน มีบัตรเสีย 463,008 ใบ คิดเป็นร้อยละ 2 ทั้งนี้ประธานาธิบดี ชุน ด ฮวาน ได้แถลงเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2530 ขอขอบคุณฝ่ายที่ช่วยให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรงครั้งนี้ประสบผลสำเร็จด้วยดี เป็นการตัดสินใจส่วนใหญ่ของประชาชนตามหลักการประชาธิปไตยผ่านการเลือกตั้งที่ยุติธรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง.

การแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีเกาหลีใต้
(19 กุมภาพันธ์ 2531)

ประธานาธิบดี โรห์ แท วู (Roh Tae Woo) ผู้ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากประชาชน ให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเกาหลีใต้แทนประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน (Chun Doo Hwan) ซึ่งครบวาระในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2531 ได้ประกาศแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีชุดใหม่เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2531 โดยยังคงบุคคลเก่าไว้ 7 คน และเลื่อนตำแหน่งนาย รา วู ง แบ (Rah Woong Bae) จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม เป็นรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ

ก่อนหน้านี้ เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2531 ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ได้แต่งตั้งนาย ลี ฮุน แจ (Lee Hyun Jae) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และแต่งตั้งนาย ฮง ซึง ชุล (Hong Sung Chul) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดำรงตำแหน่งเลขาธิการประธานาธิบดี

คณะรัฐมนตรีชุดใหม่ จำนวน 24 คน ของเกาหลีมีดังนี้

1. นายกรัฐมนตรี นาย ลี ฮุน แจ (Lee Hyun Jae)
2. รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ นาย รา วู ง แบ (Rah Woong Bae)
3. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ นาย ชอย ควาง ซู (Choi Kwang Soo)*
4. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นาย ลี แซง ฮี (Lee Sang Hee)*

*บุคคลเดิม

**ตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรี

5. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายซา กอง อิล (Sa Kong Il)*
6. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นาย ชุง แฮ ชาง (Chung Hae Chang)*
7. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม นาย โอ จา บก (Oh Ja Bok)
8. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นาย คิม ยง ชิก (Kim Yong Shik)
9. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกีฬา นาย โช แซง โฮ (Cho Sang Ho)*
10. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและประมง นาย ยุน คุน ฮวาน (Yoon Kun Hwan)
11. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม นาย อัน เบียง ฮวา (Ahn Byong Hwa)
12. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากร นาย ลี บง ซู (Lee Bong Su)
13. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงก่อสร้างแห่งชาติ นาย ชอย ดง ซู (Choi Dong Su)*
14. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ นาย ควอน อี ฮยอก (Kwon E Hyok)
15. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นาย ชอย เมียง ฮุน (Choi Myong Hun)
16. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงขนส่ง นาย ลี บุม จุน (Lee Bum Joon)
17. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นาย โอ เมียง (Oh Myong)*
18. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและข่าวสาร นายชุง ฮัน โม (Chung Han Mo)
19. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงบริหารราชการแผ่นดิน นาย คิม ยง แคป (Kim Yong Kap)
20. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นาย ลี กวาน (Lee Kwan)

21. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรวมชาติ นาย ลี ฮังคู (Lee Hong koo)
22. รัฐมนตรีแห่งรัฐด้านกิจการการเมือง นาย โช กุง ฮี (Cho Kyung Hee)
23. ผู้อำนวยการสำนักงานกฤษฎีกา นาย ฮุน ฮัง จู (Hyun Hong Joo)**
24. ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารทหารผ่านศึก นาย ชุน ซุก ฮัง (Chun Suk Hong)**

ในตอนแรกที่ประธานาธิบดี โรห์ แท วู แต่งตั้งนาย ลี ฮุน แจ วัย 59 ปี ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจและเคยได้รับการสนับสนุนจากนักศึกษาในสมัยที่นาย ลี ฮุน แจ ขอลาออกจากตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยโซลเมื่อปี 2528 เพื่อคัดค้านรัฐบาลที่ปฏิบัติการณ์รุนแรงต่อนักศึกษาหัวรุนแรงนั้น ผู้สังเกตการณ์ทางการเมืองเห็นว่า ประธานาธิบดี โรห์ แท วู พยายามสร้างความปรองดองในชาติและสร้างภาพพจน์ใหม่ให้แก่รัฐบาลชุดใหม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อประธานาธิบดี โรห์ แท วู ประกาศรายชื่อคณะรัฐมนตรีชุดใหม่โดยยังคงมีบุคคลเดิมอยู่หลายตำแหน่ง และมีการแต่งตั้งอดีตนายทหารหลายคนเข้าดำรงตำแหน่ง ได้แก่ นาย ชอย เมียง ฮุน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นาย โอ เมียง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นายลี บุม จุน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงขนส่ง นาย คิม ยง แดป รัฐมนตรีว่าการกระทรวงบริหารราชการแผ่นดิน (บุคคลนี้เคยอยู่ในหน่วยข่าวกรองของเกาหลีได้มากกว่า 15 ปี ก่อนที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นเลขาธิการประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ฝ่ายกิจการพลเรือน เมื่อปี 2529) และ นาย โอ จา บก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม วัย 59 ปี อดีตประธานเสนาธิการทหารร่วม และเป็นเพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนทหารกับประธานาธิบดี โรห์ แท วู ทำให้ผู้สังเกตการณ์ทางการเมืองเห็นว่า ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ยังคงสืบทอดระบอบการปกครองสมัยประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ต่อไป

แม้จะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ รวมทั้งการกล่าวโจมตีจากฝ่ายค้านว่า คณะรัฐมนตรีชุดนี้ไม่มีอะไรใหม่ แต่การที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงบุคคลในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและยุติธรรม เพื่อให้บุคคลเหล่านี้เตรียมการเลือกตั้งทั่วไปซึ่งจะมีขึ้นเร็วๆนี้ และการคงตำแหน่งรัฐมนตรี

ว่าการกระทรวงกีฬาก็เพื่อให้การจัดการกีฬาโอลิมปิก ซึ่งจะมีขึ้นที่กรุงโซลในเดือนกันยายน 2531 เป็นไปด้วยความเรียบร้อย นอกจากนี้ยังปรากฏรายงานว่า ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ได้รับแรงกดดันจากประธานาธิบดี ชุน ด ฮวาน ในการคงบุคคลต่างๆ และแต่งตั้งบุคคลอื่นๆ เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ดังนั้นประธานาธิบดี โรห์ แท วู จึงค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อยจนกว่าจะมีฐานสนับสนุนมากพอที่จะจัดตั้งคณะรัฐมนตรีตามความต้องการของตน

อนึ่ง บุคคลหน้าใหม่ที่เป็นพลเรือนในคณะรัฐมนตรีชุดนี้ก็มีหลายคนด้วยกัน เช่น นาย ยุน คุน ฮวาย ประธานสหกรณ์ชาวนาแห่งชาติ นาย อัน เบียง ฮวา ประธานบริษัทก่อสร้างและอุตสาหกรรมหนักของเกาหลีใต้ ซึ่งเป็นบริษัทของรัฐ (นับเป็นนักธุรกิจคนแรกที่ได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม) นาย ชุง ฮัน โม อดีตอาจารย์ด้านวรรณกรรม นาย คิม ยง ชิก ประธานสถาบันพัฒนาการศึกษาของเกาหลีใต้ นายลี กวาน คณบดีสถาบันเทคโนโลยี และนาย ลี ฮงคยู อาจารย์รัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโซล

ส่วนการแต่งตั้งนาย รา วุง แบ เป็นรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจนั้น ก็เพื่อแก้ไขปัญหาการค้าที่มีกับสหรัฐ เพราะนายรา วุง แบ จบการศึกษาจากสหรัฐ และการที่มิได้มาจากตำแหน่งข้าราชการประจำ แสดงให้เห็นว่าประธานาธิบดี โรห์ แท วู ต้องการให้บุคคลต่างๆ เข้าร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจของรัฐบาล การที่สหรัฐเข้มงวดด้านการค้ากับเกาหลีใต้โดยการตัดสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (GSP) ที่ให้แก่สินค้าของเกาหลีใต้นับแต่ต้นปี 2532 เป็นต้นไป ยังความไม่พอใจให้แก่เกาหลีใต้ นอกจากนี้ความไม่พอใจได้เพิ่มมากขึ้นเมื่อรัฐบาลสหรัฐส่งนายเจมส์ เบเกอร์ (James Baker) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มาร่วมพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของนาย โรห์ แท วู เพราะถือว่าเป็นการแสดงถึงการบีบบังคับทางเศรษฐกิจแห่งเกาหลีใต้ โดยเฉพาะการกดดันให้เกาหลีใต้ขึ้นค่าเงินของตน (ปัจจุบันอัตราแลกเปลี่ยน 740 วอน (Won) = 1 ดอลลาร์สหรัฐ) แต่โฆษกสถานเอกอัครราชทูตสหรัฐประจำเกาหลีใต้ได้แก้ตัวว่า เจ้าหน้าที่ระดับสูงคนอื่นติดธุระ มีเพียงนายเบเกอร์คนเดียวที่สามารถเดินทางมาร่วมพิธีในระยะนี้ได้

เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2531 ประธานาธิบดี โรห์ เต ู ได้ทำพิธี
สาบานตนเข้ารับตำแหน่งท่ามกลางประชาชนประมาณ 25,000 คน ที่เข้าร่วมพิธี
บริเวณสนามหน้าอาคารรัฐสภา ภายใต้การรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มแข็ง
ทั้งนี้ประธานาธิบดี โรห์ เต ู ได้กล่าวคำปราศรัยว่าจะยุติการปกครองที่เข้มงวด
และเรียกร้องให้พรรคฝ่ายค้านร่วมกันเสริมสร้างประชาธิปไตยในประเทศ รวมทั้ง
ทั้งให้คำมั่นที่จะยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน และจะปฏิรูปเศรษฐกิจ สังคม ให้
ประชาชนมีสิทธิมีเสียงเท่าเทียมกันในสังคม อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีโรห์
เต ู เตือนว่า การก่อความรุนแรงและการเผชิญหน้าทางการเมืองในอดีตจะ
ต้องหมดสิ้นไป และตนจะไม่ยอมให้เหตุการณ์วุ่นวายใดๆ เกิดขึ้นอีก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ.

การปรับปรุงคณะรัฐมนตรีเกาหลีใต้ ครั้งที่ 1 (5 ธันวาคม 2531)

เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2531 ประธานาธิบดี โรห์ แท วู (Roh Tae Woo) แห่งเกาหลีใต้ ได้ประกาศปรับปรุงคณะรัฐมนตรีครั้งใหญ่ โดยปลดบุคคลต่าง ๆ รวม 20 คน รวมทั้งนายลี ฮุน แจ (Lee Hyun Jae) นายกรัฐมนตรีคนเหลือบุคคลเต็มไว้ 4 คน คือ นาย ฮึง ฮึง จู (Hyun Hong Choo) ผู้อำนวยการสำนักงานกฤษฎีกา นายลี ฮึงกู (Lee Hongkoo) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรวมชาติ นายคิม ยง แคป (Kim Young Kap) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงบริหารราชการแผ่นดิน และนายลี บง ซูห์ (Lee Bong Suh) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากร ซึ่งเหตุผลในการปรับปรุงครั้งนี้โฆษกทำเนียบประธานาธิบดีแถลงว่าเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐบาล สามารถดำเนินนโยบายภายในประเทศและต่างประเทศบนพื้นฐานของความปรองดอง และเสถียรภาพของประเทศ รวมทั้งแสดงออกถึงความพยายามที่จะปลีกตัวออกจากแนวทางการปกครองที่อดีตประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน (Chun Doo Hwan) วางไว้ เพราะปัจจุบันกระแสการต่อต้านอดีตประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ได้เพิ่มมากขึ้นในช่วง 2 เดือนที่ผ่านมาเกี่ยวกับการใช้อำนาจในทางที่ผิดและการฉ้อราษฎร์บังหลวง

สำหรับรายชื่อของคณะรัฐมนตรีมีดังนี้

นายกรัฐมนตรี นายคัง ยัง ฮุน (Kang Young Hoon)

รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ

นายโช ชุน (Cho Soon)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ นายชอย โอ จุง (Choi Ho Joog)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายลี ฮัน ดอง (Lee Han Dong)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายลี กิว ซุง (Lee Kyu Sung)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นายฮูห์ ฮุง กู (Huh Hyung Koo)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม นายลี แซง ฮุน (Lee Sang Hoon)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายชุง วอน ชิก (Chung Won Shik)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกีฬา นายคิม จิบ (Kim Jip)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร และประมง นายคิม ชิก (Kim Sik)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม นาย ฮัน ซึง ซู (Han Seung Soo)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากร นายลี บง ซูห์ (Lee Bong Suh)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการก่อสร้างแห่งชาติ นายปาร์ค ซึง (Park Seung)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ นายมุน ไต จุน (Moon Tai Joon)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นายชาง ยุง ชุล (Chang Yung Chul)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงขนส่ง นายคิม ชาง กุน (Kim Chang Kun)
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นาย ชอย ย็อง โช (Choi Young Choul)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและข่าวสาร นายชอย บุง ยุล (Choi Byung Yul)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงบริหารราชการแผ่นดิน นายคิม ยง แคป (Kim Young Kap)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี นายลี ซัง ฮี (Lee Sang Hi)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรวมชาติ นาย ลี ฮังกู (Lee Hongkoo)

รัฐมนตรีล้อย คนที่ 1 นายชุง ชง เต็ก (Chung Chong Teck)

รัฐมนตรีล้อย คนที่ 2 นายคิม ยุง ชุง (Kim Yung Chung)

ผู้อำนวยการสำนักงานกฤษฎีกา นาย ฮุน ฮึง จู (Hyun Hong Choo)

นายตั้ง ยิง ฮุน นายกรัฐมนตรีคนใหม่ วัย 66 ปี เป็นทหารนอกประจำการที่มีทัศนคติต่อต้านเผด็จการและเคยเป็นเอกอัครราชทูตเกาหลีใต้ ประจำกรุงลอนดอน และนครวาติกันในช่วงปี 2524 - 2530 ได้แถลงภายหลังได้รับแต่งตั้งว่า ทหารควรจะใช้ชาติด้านการป้องกันประเทศเท่านั้นและภายใต้สถานการณ์ปัจจุบันที่ต้องเผชิญหน้ากับเกาหลีเหนือ การเข้ามายุ่งเกี่ยวทางการเมืองของทหารจะทำให้ระบบประชาธิปไตยอ่อนแอ

อนึ่ง นอกจากนาย ตั้ง ยิง ฮุน แล้ว ในคณะรัฐบาลชุดใหม่ยังคงมีทหารเข้าร่วมด้วยอีก 6 คน อาทิ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและประมง ซึ่งเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนในโรงเรียนทหารกับประธานาธิบดี โรห์ แท วู

สำหรับผู้ที่รับผิดชอบด้านเศรษฐกิจ ส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านนี้ เช่น นายโซ ฮุน รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ จบเศรษฐศาสตร์จากสหรัฐและเคยเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติ โซล นาย ฮัน ชึง ซู รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม ก็เคยดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการการค้าของเกาหลีใต้มาก่อน หรือแม้แต่ นาย ชอย โฮ จุง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งเคยเป็นเอกอัครราชทูตเกาหลีใต้ประจำกรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย ก็มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจเป็นอย่างดี อันแสดงให้เห็นว่า การดำเนินการด้านการต่างประเทศของเกาหลีใต้ นอกเหนือจากการเจรจาทางการเมืองแล้ว ประเด็นการค้าที่มีต่อสหรัฐ ก็จะเป็นประเด็นสำคัญในการเจรจาด้วย

อนึ่ง ทางด้านความมั่นคงก็มีการเปลี่ยนตัวหัวหน้าหน่วยข่าวกรองด้วย โดยแต่งตั้งนายปึก เซ จิก (Park Seh Jik) ทหารนอกประจำการและประธานคณะกรรมการจัดกีฬาโอลิมปิกเป็นผู้อำนวยการหน่วยงานเพื่อการวางแผนความมั่นคงแห่งชาติด้วย

แม้ว่าการปรับปรุงคณะรัฐมนตรีครั้งนี้ มุ่งที่จะลดวิกฤตการณ์ทางการเมือง และสนองความต้องการของฝ่ายค้านในเรื่องการเปลี่ยนตัวบุคคล แต่พรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ยังไม่พอใจที่มีการแต่งตั้งบุคคลบางคนที่ยังไม่เป็นที่รู้จักว่าเป็นพวก

สายเหยี่ยวอยู่ เช่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ยุติธรรม และผู้อำนวยการหน่วยงานเพื่อการวางแผนความมั่นคงแห่งชาติ โดย
นายคิม แด จุง (Kim Dae Jung) ผู้นำพรรคเพื่อสันติภาพและประชาธิปไตย
(Party for Peace and Democracy: PPD) แถลงเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2531
ว่า ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ประสบความล้มเหลว ในการพยายามปฏิรูป
ประชาธิปไตยอย่างแท้จริง โดยไม่สามารถทำให้ประชาชนยอมรับได้ และการคง
ผู้สนับสนุนอดีตประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน รวมทั้งพวกหัวรุนแรงไว้ในคณะรัฐมนตรี
แสดงว่า คณะรัฐมนตรียังคงผูกพันอยู่กับแนวทางการปกครองแบบเผด็จการต่อไป
ดังนั้น พรรคเพื่อสันติภาพและประชาธิปไตย จะไม่ให้การรับรองการแต่งตั้งคณะ
รัฐมนตรีครั้งนี้ ส่วน นายคิม ย็อง ซัม (Kim Young Sam) ผู้นำพรรคแนวร่วม
ประชาธิปไตย (The Democratic Reunification Party: DRP) ก็
แถลงว่า แม้นายกรัฐมนตรีคนใหม่จะเคยเป็นผู้คัดค้านการก่อรัฐประหารของอดีต
ประธานาธิบดีปาร์คจุง ฮี (Park Chung Hee) เมื่อปี 2504 แต่ นายคัง ยัง
ฮุน ยังเป็นบุคคลที่ขาดความสามารถอย่างเพียงพอในการบริหารประเทศ ใน
สภาวะแวดล้อมทางการเมืองในปัจจุบัน นอกจากนี้ ประธานาธิบดี โรห์ แท วู
ได้ทำการปรับปรุงคณะรัฐมนตรี พร้อมกับกำกับการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ซึ่งตามหลัก
การแล้วจะต้องประกาศแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีก่อน และเมื่อรัฐสภาเห็นชอบ จึง
แต่งตั้งคณะรัฐมนตรีต่อไป

หลังจากปรับปรุงคณะรัฐมนตรีได้ 3 วัน ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ได้
ประกาศปรับปรุงตัวบุคคลในพรรคธรรมประชาธิปไตย (Democratic Justice
Party) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาล เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2531 เพื่อสร้างภาพพจน์ให้ดี
ขึ้น โดยแต่งตั้งนายปึก จุน กิว (Park Joon Kyu) ที่ปรึกษาพรรค เป็นหัวหน้า
พรรค (ซึ่งเป็นตำแหน่งสำคัญอันดับสองในพรรค รองจากตำแหน่งประธานพรรค
ของประธานาธิบดีโรห์ แท วู) แทนนายฮุน กิล จุง (Yoon Giel Joong) และ
นายลี จง ชาน (Lee Jong Chan) อดีตรัฐมนตรีแห่งรัฐกิจการการเมือง ได้รับ
แต่งตั้งเป็นเลขาธิการพรรค แทนนาย ปึก จุง บุง (Park Jun Byung)

นายปึก จุน กิว ได้แถลงว่า จะร่วมมือกับพรรคฝ่ายค้านในการขจัด
ความไม่เป็นประชาธิปไตยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยอดีตประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน

ให้แล้วเสร็จภายในสิ้นเดือนธันวาคม 2531 และเรียกร้องให้ฝ่ายค้านร่วมมือกับรัฐบาลในเรื่องนี้ นอกจากนี้ นาย ปัก จุน กิว ย้ำว่าจะอยู่ในตำแหน่งนี้เพียง 1 ปี เท่านั้น อย่างไรก็ตาม พรรคฝ่ายค้านได้โจมตีการแต่งตั้งนาย ปัก จุน กิว โดยกล่าวหาว่าเป็นบุคคลที่ต่อต้านระบบประชาธิปไตยในอดีต และการแต่งตั้งดังกล่าวแสดงว่า ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ยังต้องการให้มีเผด็จการทางการเมืองทหารในเกาหลีใต้

การที่พรรคฝ่ายค้านแสดงความไม่เห็นด้วยไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงคณะรัฐมนตรี หรือตัวบุคคลในพรรครัฐบาล ทำให้ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ต้องพยายามรณรงค์หาความร่วมมือ กับพรรคฝ่ายค้านหัวปานกลาง เพื่อแก้ไขวิกฤติการณ์ทางการเมือง และหาเสียงสนับสนุนการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่จากรัฐสภา เพราะในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาเมื่อเดือนเมษายน 2531 พรรครัฐบาลได้รับเลือกตั้งเพียง 125 คน จากจำนวนสมาชิกทั้งหมด 299 คน เท่านั้น

การรณรงค์ ของประธานาธิบดี โรห์ แท วู ประสบผลสำเร็จ โดยในการลงคะแนนเสียงรับรองรัฐบาลชุดใหม่จากสมาชิกรัฐสภา เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2531 ปรากฏว่าที่ประชุมให้การรับรอง 160 เสียง งดออกเสียง 123 เสียง ไม่ให้การรับรอง 10 เสียง โหมฆะ 1 เสียง นอกนั้นไม่เข้าร่วมประชุม นับเป็นความสำเร็จทางการเมืองอีกครั้งหนึ่งของประธานาธิบดี โรห์ แท วู

อนึ่ง ในจำนวนผู้ที่งดออกเสียงทั้งหมด 123 เสียง นั้น กว่า 70 เสียง มาจากพรรคเพื่อสันติภาพและประชาธิปไตยของนาย คิม แท จุง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ.

การปรับปรุงคณะรัฐมนตรีเกาหลีใต้ ครั้งที่ 2 (17 มีนาคม 2533)

ประธานาธิบดี โรห์ แท วู (Roh Tae Woo) แห่งเกาหลีใต้ ได้พยายามหาเสียงสนับสนุนในรัฐสภาให้มั่นคงยิ่งขึ้น โดยทำความตกลงกับผู้นำพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ 2 พรรค คือ นาย คิม ย็อง ซัม (Kim Young Sam) ผู้นำพรรคแนวร่วมประชาธิปไตย* (The Democratic Unification Party) และนายคิม จอง พิล (Kim Jong Pil) ผู้นำพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยใหม่ (New Democratic Republican Party) ตอนปลายเดือนมกราคม 2533 เกี่ยวกับการรวมตัวจัดตั้งพรรคใหม่ และประสบผลสำเร็จโดยจัดตั้งเป็นพรรคประชาธิปไตยเสรี (Democratic Liberal Party) ตอนปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2533 ทำให้เสียงของพรรคใหม่มีจำนวน ประมาณ 220 เสียง จากจำนวนทั้งหมด 298 เสียง ในรัฐสภา ทั้งนี้นโยบายของพรรคประชาธิปไตยเสรี คือ การมุ่งปรับความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือ การปฏิรูปทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม และส่งเสริมเรื่องสวัสดิการสังคม

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ประธานาธิบดี โรห์ แท วู จึงได้ประกาศปรับปรุงคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2533 เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและควมมีประสิทธิภาพในการบริหารงานและแก้ไขปัญหาของประเทศ ซึ่งนายลี ซู จุง (Lee Soo Jung) โฆษกทำเนียบประธานาธิบดี แถลงว่าวัตถุประสงค์ของการปรับปรุงคณะรัฐมนตรีครั้งนี้ เพื่อสร้างเสถียรภาพที่ดีกว่าในทุกๆ ด้านของสังคม และสร้างบรรยากาศที่ดีทางการเมือง เนื่องจากประธานาธิบดีโรห์ แท วู ได้ดำรงตำแหน่งมาครึ่งวาระแล้ว นอกจากนั้น ยังมุ่งที่จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ควบคู่กับการส่งเสริมเอกภาพของชาติ หลังรวมตัวกับ 2 พรรคฝ่ายค้านแล้ว

ในการปรับปรุงคณะรัฐมนตรีครั้งนี้มีบุคคล 8 ใน 15 คน ที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากในช่วงปีที่ผ่านมาการพัฒนา

* ชื่อเดิมคือ พรรคประชาธิปไตยรวมชาติ (Reunification Democratic Party : RDP)

เศรษฐกิจของเกาหลีได้ลดลง อาทิ ผลิตภัณฑ์ประชาชาติ (GNP) เมื่อปี 2532 เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.5 ขณะที่ในช่วง 3 ปีก่อนหน้านั้น เพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 12 และการส่งออกในช่วง 2 เดือนแรกของปี 2533 ก็ลดลงร้อยละ 2.5 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2532 นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเศรษฐกิจอื่น ๆ อีกหลายด้าน เช่น ภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้น การส่งออกชะงักงัน การขาดดุลการชำระเงิน

บุคคลสำคัญในคณะรัฐบาลที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากและถูกปลดในครั้ง นี้ ได้แก่ นายโช ซุน (Cho Soon) รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงวางแผนเศรษฐกิจ ผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดความล่าช้าในการพัฒนา เศรษฐกิจ เนื่องจากมุ่งเน้นความเป็นธรรมในการกระจายรายได้มากเกินไป และ ยังเป็นบุคคลที่มีลักษณะอนุรักษ์นิยมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ นอกจากนี้ เศรษฐกิจแล้ว รัฐบาลชุดใหม่ยังให้ความสำคัญต่อการปรับความสัมพันธ์กับเกาหลี เหนือ รวมทั้งโซเวียตและสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วย ทั้งนี้ จะพิจารณาได้จาก บุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ยังคงดำรงตำแหน่งเดิม อันได้แก่ ตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง กลาโหม และผู้อำนวยการสำนักงานวางแผนด้านความมั่นคงแห่งชาติ ยิ่งไปกว่านั้น ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ยังได้เสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่คณะที่ปรึกษา ด้านนโยบายของประธานาธิบดี โดยแต่งตั้งนายลี ฮงคู (Lee Hongkoo) เป็น เลขาธิการอาวุโสฝ่ายการเมือง เนื่องจากในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา นาย ลี ฮงคู ได้ติดตามสถานการณ์มาตลอด ทำให้มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการ ติดต่อสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือ และนายปาร์ค ซูล อุน เป็นรัฐมนตรีลอยคนที่ 1 รับผิดชอบด้านการส่งเสริมความสัมพันธ์กับประเทศสังคมนิยม รวมทั้งแต่งตั้ง นาย ฮุน ฮง ชู (Hyun Hong Choo) อดีตผู้อำนวยการสำนักงานกฤษฎีกา เป็นผู้ แทนติดต่อประสานงานในสหประชาชาติ เพื่อรณรงค์ให้สหประชาชาติพิจารณาปัญหา เกาหลีบ่อยขึ้น

ส่วนการแบ่งสรรตำแหน่งให้แก่กลุ่มของนายคิม ยัง ชัม และนายคิม จอง พิล นั้น ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ได้ให้ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เกษตร ป่าไม้ และประมง กับ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและสังคม สงเคราะห์แก่กลุ่มของนายคิม ยอง ชัม ขณะที่กลุ่มของนายคิม จอง พิล ได้ตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากร

รายชื่อคณะรัฐมนตรีเกาหลีใต้ชุดใหม่มีดังนี้

นายกรัฐมนตรี นาย คัง ย็อง ฮุน (Kang Young Hoon)

รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวางแผนเศรษฐกิจ

นายลี ซึง ยุน (Lee Seung Yun)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ นายชอย โฮ จุง (Choi Ho Joong)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายอัน อึง โม (An Ung Mo)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายชุง ยุง อูย (Chung Young Euy)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นายลี จอง นัม (Lee Jong Nam)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม นายลี แซง ฮุน (Lee Sang Hoon)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายชุง วอน ชิก* (Chung Won Shik)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกีฬา นายชุง ดง ชุง (Chung Dong Sung)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้และประมง นายคัง โบ ซุง (Kang Bo Sung)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม นายปาร์ค พิล ซู (Park Pil Soo)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากร นายลี ฮี อิล (Lee Hee il)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการก่อสร้างแห่งชาติ นายควอน ยง กัก (Kwon Yong Gak)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ นายคิม จุง ซู (Kim Jung Soo)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นายชาง ยุง ชุล (Chang Yung Chul)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงขนส่ง นายคิม ชาง ชิก (Kim Chang Sik)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม นาย ลี วู แจ (Lee Woo Jae)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและข่าวสาร นายชอย บุง ยุล (Choi Byung Yul)

* นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงบริหารราชการแผ่นดิน นายลี ยุน เต็ก
(Lee Yun Taek)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี นายชุง กุน โม
(Chung Kun Mo)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรวมชาติ นาย ฮึง ชุง ชุล (Hong Sung Chul)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อม นาย โช กุง ชิก (Cho Kyung Shik)

รัฐมนตรีลอย คนที่ 1 นายปาร์ค ชุล อุน (Park Chul Un)

รัฐมนตรีลอย คนที่ 2 นายลี เก ชุน (Lee Ke Soon)

รัฐมนตรีฝ่ายกิจการผู้รักชาติ และทหารผ่านศึก นายลี ซาง เยน (Lee Sahng Yeon)

ผู้อำนวยการสำนักงานกฤษฎีกา นาย ฮุน ฮึง จู (Hyun Hong Choo)

นายลี ซึง ยุน อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังสมัยอดีตประธานาธิบดี ชุน ดู ฮวาน ได้ให้สัมภาษณ์ภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นรองนายกรัฐมนตรี ว่าภารกิจประการแรก คือ การทบทวนนโยบายเศรษฐกิจที่ผ่านมามาทั้งหมดในสมัยที่นายโช ชุน ดำรงตำแหน่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมีประสิทธิภาพ ของนโยบายเก่า เพราะความทันต่อเวลา และความสมดุลของการพัฒนาเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ ดังนั้น คณะรัฐมนตรีที่รับผิดชอบทางด้านเศรษฐกิจ จะผลักดันนโยบายเศรษฐกิจที่เข้มแข็งเพื่อแก้ไขภาวะชะงักงันทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน โดยจะกลับไปใช้มาตรการในการส่งเสริมการลงทุนและการส่งออกอีก ดังเช่นที่เคยใช้ได้ผลมาแล้วในอดีต ซึ่งเมื่อครั้งนั้นเกาหลีได้บรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจ 3 ประการคือ การเติบโตทางเศรษฐกิจ การรักษาเสถียรภาพของราคา และการได้ดุลชำระเงินระหว่างประเทศ แต่ทั้งนี้การเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจปัจจุบันจะแตกต่างกับในอดีตเพราะในช่วงทศวรรษที่ 50 และ 60 เป็นการพัฒนาเพื่อให้หลุดพ้นจากภาวะความยากจนของประเทศ ขณะที่ปัจจุบันเป็นการพัฒนาที่มีพื้นฐานอยู่ที่การพัฒนายกระดับเทคโนโลยีของประเทศ ส่วนการกระชับความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับเกาหลีเหนือในอนาคตนั้น นายลี ซึง ยุนปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ เนื่องจากยังไม่ทราบข้อมูลอย่างเพียงพอ

ทางด้านฝ่ายค้าน นาย คิม แด จุง (Kim Dae Jung) ผู้นำพรรคเพื่อสันติภาพและประชาธิปไตย (Party for Peace and Democracy) ได้ประกาศการรวมตัวของ 3 พรรค ว่า เป็นการต่อต้านประชาธิปไตยเพื่อให้เป็นเผด็จการแบบพรรคเดียว อันจะนำกลับไปสู่ระบบเดิม เช่น สมัชชาอดีตประธานาธิบดี ชุน ดูนฮวาน หรืออดีตประธานาธิบดี ปาร์ค จุง ฮี (Park Chung Hee) นอกจากนี้ ยังเห็นว่าคณะรัฐมนตรีเศรษฐกิจชุดใหม่เป็นพวกแข็งกร้าวที่เคยกดขี่สิทธิกรรมกร และสร้างช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน โดยสมรู้ร่วมคิดกับกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ครอบงำหรือทำลายธุรกิจขนาดเล็ก

ต่อมา นายคิม แด จุง ได้แถลงเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2533 เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการเกี่ยวกับการให้อำนาจปกครองตนเองแก่ท้องถิ่น เพื่อให้มีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ตามข้อตกลงที่ประธานาธิบดี โรห์ แท วู ทำไว้กับฝ่ายค้านเมื่อเดือนธันวาคม 2532 ซึ่งระบบให้มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่น ภายในช่วง 6 เดือนแรกของปี 2533 อย่างไรก็ตาม พรรคประชาธิปไตยเสรี กับพรรคสันติภาพและประชาธิปไตยยังไม่สามารถตกลงกันได้ เกี่ยวกับหลักการของกฎหมายการเลือกตั้งสภาท้องถิ่น ประเด็นสำคัญคือ พรรคการเมืองจะมีสิทธิส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งได้หรือไม่ ทั้งนี้ประเด็นดังกล่าวจะมีการอภิปรายกันในการประชุมรัฐสภาสมัชชาสามัญในเดือนพฤษภาคม 2533 ขณะเดียวกัน คิม แด จุง ก็เรียกร้องให้กลุ่มฝ่ายค้านต่าง ๆ ร่วมมือกับพรรคเพื่อสันติภาพและประชาธิปไตย ต่อสู้กับรัฐบาล โดยจัดตั้งแนวร่วมขึ้น แต่มีข้อแม้ว่าการต่อสู้นั้นจะต้องไม่ใช้ความรุนแรง ไม่นิยมคอมมิวนิสต์หรือต่อต้านสหรัฐ ซึ่งหากจัดตั้งแนวร่วมได้จะมีการจัดตั้งกลุ่มผู้นำ อันเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการจัดตั้งเป็นองค์กรพันธมิตร อย่างไรก็ตาม ขณะนี้การดำเนินการของนายคิม แด จุง ยังไม่ประสบผลสำเร็จ ขณะที่ฝ่ายรัฐบาลมีเสถียรภาพมากขึ้น

ภาคผนวก ช.

เหตุการณ์ไม่สงบในเกาหลีใต้ สมัยประธานาธิบดี โรห์ แด วู

เหตุการณ์ไม่สงบในเกาหลีใต้ สมัยประธานาธิบดีโรห์ แด วู (พ.ศ. 2530 - พ.ศ. 2534)

- 12 ธ.ค. 30 กรรมการบริษัทฮุนได (Hyundai) ที่เมืองอูลซาน (Ulsan) ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่สุด ได้นัดหยุดงานด้วยการนั่งประท้วงกันทางเข้าออกมิให้ผู้ใดสามารถเข้าออกโรงงานได้
- 8 ม.ค. 31 กรรมการจำนวนหนึ่งเข้าทำร้ายกรรมกรหัวรุนแรงที่นั่งประท้วงอยู่ ทำให้มีคนบาดเจ็บ 23 คน กรรมกรผู้ประท้วงกล่าวหาว่าเป็นการกระทำของพวกผู้บริหารบริษัท แล้วร้องขอให้สหภาพแรงงานและฝ่ายซ้ายช่วยเหลือ
- 30 มี.ค. 31 ตำรวจกว่า 10,000 คน กวาดล้างผู้สไตรค์ มีผู้บาดเจ็บและถูกจับกุมมากมาย อันเป็นการสิ้นสุดการผลงงานที่ยาวนานถึง 109 วันลงได้ อย่างไรก็ตาม กรรมการและนักศึกษาหัวรุนแรงได้พากันประท้วงทางการ และร่วมกันบุกทำลายทรัพย์สินของบริษัทสาขาของฮุนไดทั่วประเทศ
- 13 เม.ย. 31 ชาวมากกว่าหมื่นคนเรียกร้องหน้ารัฐสภา เพื่อให้รัฐบาลยกเลิกการเก็บภาษีพิเศษ และให้ตั้งนโยบายสนับสนุนการเกษตรอย่างจริงจัง แต่เกิดปะทะกับตำรวจ ทำให้ชาวนา 20 คน กับตำรวจ 80 คน ได้รับบาดเจ็บ
- 27 เม.ย. 31 เจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลผลงานประท้วงขอสวัสดิการขึ้น
- 20 พ.ค. 31 นักศึกษาเกาหลีใต้กลุ่มหนึ่งได้ชุมนุมประท้วงที่หน้าสถานเอกอัครราชทูตสหรัฐประจำกรุงโซล โดยกล่าวหาว่า สหรัฐเป็นผู้อยู่

เบื้องหลังการอยู่ในอำนาจของประธานาธิบดีโรห์ แต่ วู แห่ง เกาหลีใต้พร้อมกับเรียกร้องให้ถอนทหารอเมริกันจำนวน 40,000 คน ออกจากประเทศ ซึ่งในการประท้วงครั้งนี้ได้มีการเผาธงชาติ สหรัฐ และปาระเบิดที่ทำขึ้นเอง 6 ลูกเข้าไป เป็นเหตุให้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยได้รับบาดเจ็บ 1 คน ส่วนอาคาร สถานเอกอัครราชทูตมิได้รับความเสียหายแต่อย่างใด

ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยปราบจลาจลได้เข้าระงับเหตุจนเกิดปะทะกับนักศึกษา ยังผลให้นักศึกษาได้รับบาดเจ็บ 1 คน และ ถูกจับกุมอีก 7 คน

อนึ่ง ก่อนหน้านี้ นายโซ ชุง มาน นักศึกษาเกาหลีใต้ วัย 24 ปี ได้กระทำอัตวินิบาตกรรม ด้วยการคว้านท้องตนเองแล้วกระโดดลงจากตึกสูง 3 ชั้นของโบสถ์มี้องคองกลางกรุงโซล เพื่อร่วมในการเรียกร้องให้รัฐบาลของประธานาธิบดีโรห์ แต่ วู ดำเนินการรวมเกาหลีให้เป็นอันเดียวกัน และปลดปล่อยนักโทษทางการเมือง

- 3 มิ.ย.31 นักศึกษาเกาหลีใต้จำนวน 3,000 คน จากวิทยาลัยต่างๆทั่วประเทศ 18 แห่ง ได้เดินขบวนประท้วงไปยังหมู่บ้านชายแดนปันมุนจอม เพื่อเรียกร้องให้มีการรวมตัวกัน ระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ ตามแผนการที่จะจัดให้มีขึ้นในวันที่ 10 มิถุนายน 2531
- 13 ก.พ.32 ชาวนากว่า 20,000 คน ประท้วงหน้าตึกรัฐสภาให้ยกเลิกภาษีชลประทาน และให้ซื้อพริกไทยแดงส่วนเกิน
- 13 เม.ย.32 สาธุคุณ มุน อิก ฮวาน (Mun Ik Hwan) ถูกจับกุมขณะเดินทางกลับบ้านที่สนามบินคัมโป (Kampo) โดยรัฐบาลตั้งข้อหาละเมิดกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ จากการที่เขาเข้าไปในดินแดนเกาหลีเหนือโดยผ่านประเทศที่สาม

- 3 พ.ค.32 นักศึกษากลุ่มตัดด้านหัวรุนแรง ฆ่าตำรวจตาย 6 คนที่มหาวิทยาลัย
ดองกุย (University of Dongeui) ในเมืองปูซาน ขณะ
ประท้วงเรียกร้องให้มหาวิทยาลัยงดการขึ้นราคาหน่วยกิต และ
ให้ชี้แจงข้อสอบมหาวิทยาลัยเร็ว
- 30 มิ.ย.32 เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบจลาจลเกาหลีใต้ ได้ยิงก๊าซน้ำตาเข้าไป
บรรดานักศึกษาจำนวน 4,000 คน ที่ชุมนุมกันในมหาวิทยาลัย
ฮานยางทางปากตะวันออกของกรุงโซล เพื่อเตรียมเดินขบวน
จากกรุงโซลผ่านชายแดนเกาหลีเหนือ-ใต้ และเข้าร่วมในงาน
เทศกาลยูวชนโลกโดยจะจัดให้มีขึ้นที่กรุงเปียงยาง เกาหลีเหนือ
ซึ่งก่อนหน้านี้ทางรัฐบาลเกาหลีใต้ได้ประกาศห้าม แต่ฝ่ายนัก
ศึกษาถือเป็นเรื่องที่ไม่ผลบังคับ เป็นเหตุให้มีผู้ถูกจับกุมตัวไปใน
จำนวนหลายร้อยคน
- ขณะเดียวกัน นางสาวริม ชู เกียง นักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยฮันคุก วัย 22 ปี ได้ลี้ภัยเดินทางไปถึงกรุง
เบอร์ลินตะวันออก เยอรมนีตะวันออกแล้ว เพื่อจะเดินทางไป
ร่วมในงานเทศกาลดังกล่าว
- 17 ก.ค.32 สำนักงานวางแผนเพื่อความมั่นคงแห่งชาติเกาหลีใต้แถลงว่า ได้
จับกุมตัวนายชู้ท์ เกียง-วอน สมาชิกสภาแห่งชาติสังกัดพรรคเพื่อ
สันติภาพและประชาธิปไตย ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านที่ใหญ่ที่สุด วัย
52 ปี ในข้อหาลี้ภัยเดินทางไปเข้าในเกาหลีเหนือและประพฤติ
ตัวเป็นแนวที่ท้าทายแก่คอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือ มาเป็นเวลานาน
ถึง 3 ปี คือ ระหว่างเดือนเมษายน 2528 - ธันวาคม 2531
โดยได้รับเงินค่าตอบแทนถึง 14 ครั้ง โดยเฉพาะเมื่อเดือน
สิงหาคม 2531 เขาได้ลี้ภัยเดินทางไปเกาหลีเหนือ เพื่อ
เจรจาเกี่ยวกับการรวมประเทศ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากทาง
การเกาหลีใต้ อันเป็นการผิดกฎหมายว่าด้วยความมั่นคงของชาติ

- 15 ส.ค.32 รีม ชู เกียง นักศึกษาหญิงเกาหลีใต้ กลับประเทศโดยผ่านเส้นเขตแดนตอนเหนือ เจ้าหน้าที่เข้าจับกุมและถูกกล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ
- 18 ธ.ค.32 นักศึกษาจำนวนหลายร้อยคนได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจนับพันคนตามท้องถนนหน้ามหาวิทยาลัยฮานยาง กรุงโซล และเมืองอื่นๆอีกสองเมือง นักศึกษาได้ขว้างปาระเบิดเพลิงและก้อนหินใส่ตำรวจ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ช๊วไล่เพื่อให้กลุ่มผู้ประท้วงสลายตัว ส่วนที่เมืองกวางจูนั้น ตำรวจได้ยิงแก๊สน้ำตาใส่กลุ่มนักศึกษาที่ทำการเดินขบวนประท้วงบริเวณหน้ามหาวิทยาลัยโซซอน การปะทะจนถึงขนาดเจ็บครั้งนี้เป็นผลมาจากตำรวจนอกเครื่องแบบ 20 คนได้จับตัว นายอิม ซอง ชุก นักศึกษาหัวรุนแรงวัย 23 ปี กับพรรคพวกอีก 5 คน ในข้อหากระทำผิดกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ โดยได้กระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์
- 24 พ.ค.33 ศาลเกาหลีใต้ ได้ตัดสินจำคุก นายอิม ซอง ชุก นักศึกษาเกาหลีใต้หัวรุนแรง เป็นเวลา 10 ปี ในข้อหาต่อต้านรัฐบาลและให้ความช่วยเหลือนักศึกษาเกาหลีใต้หัวรุนแรงเดินทางไปเกาหลีเหนือ
- อนึ่ง ในอดีต นายอิม ซอง ชุก เคยดำรงตำแหน่งประธานสภานักศึกษาแห่งชาติ
- 10 มิ.ย.33 นักศึกษาเกาหลีใต้หัวรุนแรงประมาณ 9,000 คน ได้ขว้างระเบิดเพลิงและก้อนหินเข้าใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบจลาจล พร้อมกับตะโกนให้ช๊วไล่ทหารอเมริกันออกจากประเทศ และช๊วไล่ประธานาธิบดีโรห์ แท วู แห่งเกาหลีใต้ด้วย ทั้งนี้เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในกรุงโซลและเมืองอื่นๆอีก 6 แห่งทั่วประเทศ เนื่องในโอกาสครบรอบ 3 ปี แห่งการประท้วงต่อต้านรัฐบาลครั้งใหญ่เมื่อปี 2530 ซึ่งทำให้รัฐบาลต้องยอมให้มีการปฏิรูประบอบประชาธิปไตยในเวลาต่อมา และจากเหตุการณ์ประท้วงครั้งนี้ ยังผล

ให้นักศึกษาได้รับบาดเจ็บอย่างน้อย 6 คน และถูกจับกุมตัวไปประมาณ 200 คน

22 ส.ค.33 กองบัญชาการตำรวจแห่งชาติเกาหลีใต้เปิดเผยว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมชาวเกาหลีใต้ 48 คน ซึ่งในจำนวนนี้มีทหารรวมอยู่ด้วย 10 นาย ฐานพยายามโค่นล้มรัฐบาล และก่อตั้งรัฐเกาหลีใต้เป็นรัฐสังคมนิยม โดยคนกลุ่มนี้ได้ก่อตั้งองค์การที่มีชื่อว่า สหพันธ์นิกรบปฏิวัติแห่งชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ซึ่งในอดีตได้พยายามชักจูงบรรดานิสิตนักศึกษาให้ร่วมกองกำลังติดอาวุธของตน เพื่อจัดตั้งกองกำลังปฏิวัติ พรรคปฏิวัติ และรัฐสังคมนิยมขั้นในที่สุด

27 ธ.ค.33 สำนักงานฝ่ายวางแผนด้านความมั่นคงแห่งชาติของเกาหลีใต้เปิดเผยว่ากองกำลังรักษาความมั่นคงแห่งชาติเกาหลีใต้ได้จับกุมนักศึกษาประชาชน และครูในโรงเรียนประถม ซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การชามินตง จำนวน 31 คน ในข้อหาละเมิดกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ และร่วมกันวางแผนโค่นล้มรัฐบาลเกาหลีใต้ นอกจากนี้ยังได้ออกหมายจับบุคคลอื่น ๆ อีก 70 คน ในข้อหาละเมิดกฎหมายต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วย

อนึ่ง องค์การชามินตงเป็นกลุ่มอิสระใต้ดินที่จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2531 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวมประเทศเกาหลี ตามข้อเสนอของเกาหลีเหนือ

9 พ.ค.34 นักศึกษาและประชาชนเกาหลีใต้ประมาณ 1 ล้านคน ได้ชุมนุมเดินขบวนประท้วงในกรุงโซล เกาหลีใต้ และในอีกหลาย ๆ เมืองทั่วประเทศ เพื่อเรียกร้องให้ประธานาธิบดีโรห์ แท วู ลาออกจากตำแหน่ง ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบจลาจลจำนวน 15,000 นาย ซึ่งถูกวางกำลังไว้ตามจุดสำคัญต่างๆ ในกรุงโซล เพื่อสกัดกั้นการประท้วงดังกล่าว ได้ยิงแก๊สน้ำตาเข้าใส่ฝูงชนที่ชุมนุมประท้วงเพื่อให้สลายตัว แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

- อนึ่ง การประชุมประท้วงครั้งนี้เป็นการชุมนุมประท้วงครั้งที่รุนแรงที่สุด นับตั้งแต่ประธานาธิบดีโรห์ แต่ วู ขึ้นบริหารประเทศ หลังการเลือกตั้งเมื่อปี 2530 เป็นต้นมา และเกิดขึ้นต่อเนื่องมาตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน 2534 หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำร้ายนักศึกษาผู้หนึ่งจนเสียชีวิต ประธานาธิบดีโรห์ แต่ วู ได้พยายามที่จะรักษาสถานการณ์ไว้ โดยการปลดรัฐมนตรีมหาดไทยออกจากตำแหน่ง และจับกุมเจ้าหน้าที่ตำรวจ 5 นาย ที่ถูกตั้งข้อหาว่าทำร้ายนักศึกษาจนเสียชีวิต แต่ได้ปฏิเสธข้อเรียกร้องของฝ่ายค้านและนักศึกษา ที่ต้องการให้เขาขูรัฐบาลที่มีนายโรห์ เจ บอง เป็นนายกรัฐมนตรี จับกุมและลงโทษรัฐมนตรีมหาดไทยและอธิบดีกรมตำรวจ รวมทั้งข้อเรียกร้องที่ให้เขาลาออกจากตำแหน่งด้วย
- 10 พ.ค. 34 ได้มีนักศึกษาชาวเกาหลีใต้เผาตนเองเพื่อเรียกร้องให้ประธานาธิบดีโรห์ แต่ วู ลาออกจากตำแหน่งเป็นคนที่ 5 โดยก่อนหน้านี้มีนักศึกษาเผาตนเองไปแล้ว 4 คน และเสียชีวิตไปแล้ว 4 คน
- 12 พ.ค. 34 รัฐบาลเกาหลีได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ที่มีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับรัฐบาล ซึ่งเป็นผู้นำนักศึกษาจำนวน 9 คน ที่มีส่วนในการชุมนุมเดินขบวนประท้วงรัฐบาลอย่างรุนแรง
- 13 พ.ค. 34 นักศึกษาประมาณ 70 คน ซึ่งมีท่อนเหล็กเป็นอาวุธ ได้บุกเข้าไปทำลายข้าวของเครื่องใช้และเอกสารต่าง ๆ ในสำนักงานใหญ่ของพรรคประชาธิปไตยเสรี ซึ่งเป็นพรรครัฐบาล เพื่อประท้วงกรณีการเสียชีวิตของนักศึกษาที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้าย แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าขัดขวาง และจับกุมนักศึกษาได้ 47 คน
- 3 มิ.ย. 34 นายชุง วอน ชิก นายกรัฐมนตรีเกาหลีใต้ได้ถูกกลุ่มนักศึกษาหัวรุนแรงกลุ่มหนึ่งทำร้ายร่างกาย โดยการขว้างปาไข่ แป้งและรุมตี หลังจากที่เขาเสร็จจากการบรรยายที่มหาวิทยาลัยฮันคุกในกรุงโซล มีผลทำให้นายชุง วอน ชิก บาดเจ็บเล็กน้อย ในวันเดียว

กัน ประธานาธิบดี โรห์ แต วู แห่งเกาหลีใต้ เปิดเผยเกี่ยวกับ เหตุการณ์ดังกล่าวว่ารัฐบาลเกาหลีใต้จะไม่ให้อภัยต่อการกระทำที่ ไร้ศีลธรรมของนักศึกษาหัวรุนแรงกลุ่มนี้ และจะไม่อดทนต่อ การที่นักศึกษาหัวรุนแรง ยังคงยึดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นที่มั่น ต่อสู้ เพื่ออุดมการณ์และลัทธิการเมืองอีกต่อไป ขณะเดียวกัน บรรดาผู้นำนักศึกษา ก็ได้ออกแถลงการณ์ขอภัย โดยระบุว่า เหตุการณ์ดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อต่อต้านรัฐบาล มิได้มุ่งร้าย ต่อผู้หนึ่งผู้ใดเป็นการเฉพาะ และได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า ด้วย

- 24 มิ.ย. 34 ทางการเกาหลีใต้จับกุมนักศึกษาหัวรุนแรง 7 คน จากจำนวน 21 คน ที่ทำร้ายร่างกาย นายชุง วอน ชิก ได้
- 28 มิ.ย. 34 นักศึกษาประมาณ 500 คน บุกเข้าโจมตีศูนย์วัฒนธรรมสหรัฐ ใน เมืองกวางจู
- 15 ส.ค. 34 นักศึกษากลุ่มหัวรุนแรงประมาณ 3,000 คนปะทะเปิดเพลิง ก้อนหิน และก้อนโลหะ ฝ่าวงล้อมของตำรวจ เพื่อเดินทางไปชุมนุมกับนัก ศึกษาเกาหลีเหนือ เกี่ยวกับการรวมประเทศ ที่หมู่บ้านปันมุนจอม ในเขตปลอดทหารซึ่งกั้นเกาหลีทั้งสองประเทศ ขณะเดียวกัน นัก ศึกษาเกาหลีเหนือราว 1,000 คน ก็จะบุกเข้าไปร่วมชุมนุมต่อ ต้านรัฐบาลในกรุงโซล รัฐบาลเกาหลีใต้ได้สั่งระดมกำลังตำรวจ ประมาณ 10,000 คน เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย และเกิด การปะทะกับนักศึกษาหลายพันคน นอกมหาวิทยาลัยฮันคุก นักศึกษา ซึ่งมีระเบิดเพลิงและก้อนโลหะเป็นอาวุธ บุกเข้าล้อมตำรวจกลุ่ม หนึ่ง แล้วปลดอาวุธและข้อมตำรวจ นักศึกษายังได้จุดไฟเผา รถตำรวจ 2 คัน รวมทั้งรถบรรทุก ซึ่งมีเครื่องยิงแก๊สน้ำตาอยู่ ด้วย เหตุการณ์รุนแรงครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากนักศึกษาโกรธแค้น เพราะไม่สามารถเดินทางไปร่วมชุมนุมกับนักศึกษาเกาหลีเหนือ

ในวันชาติ ตามแผนการที่กำหนดไว้ เนื่องจากถูกกำลังตำรวจสกัดกั้น รัฐบาลเกาหลีใต้กล่าวหาว่าเป็นการชุมนุมสนับสนุนเกาหลีเหนือ

นักศึกษาได้เรียกร้องให้มีการชุมนุมเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เพื่อส่งเสริมการรวมประเทศกับคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือ ที่บริเวณชายแดน ห่างจากกรุงโซลไปทางเหนือ 50 กิโลเมตร มีนักศึกษาเกาหลีเหนือประมาณ 1,000 คน ร้องตะโกน "เกาหลีเป็นหนึ่งเดียว" รอยุ่ และจัดการชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยทำมาในบริเวณชายแดน

ไม่มีรายงานเกี่ยวกับการจับกุม หรือการบาดเจ็บในการปะทะกันระหว่างนักศึกษากับตำรวจ แต่ตำรวจกล่าวหาว่า ได้จับกุมนักศึกษาไว้ 15 คน ในขณะที่พยายามเดินทางไปพบนักศึกษาเกาหลีเหนือ ซึ่งรอดถอนรับอยู่

- 9 พ.ย. 34 คนงานและผู้ที่ไม่ลงรอยกับรัฐบาลเกาหลีใต้ราว 60,000 คน ชุมนุมกลางกรุงโซล เพื่อเรียกร้องสิทธิสำหรับคนงานเพิ่มขึ้น และเรียกร้องให้มีกฎหมายแรงงานอันเที่ยงธรรม นับเป็นการชุมนุมของกรรมกรครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลีใต้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ช.

รายนามประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 21 พ.ศ. 2531

๘ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้

จากจำนวนสมาชิกคณะกรรมการโอลิมปิกสากล 167 ประเทศ

ทวีป (167-6)	การยอมรับรัฐเกาหลีของรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมกีฬาโอลิมปิก				
	ยอมรับรัฐ เกาหลีเหนือ (30-4)	ยอมรับรัฐ เกาหลีใต้ (54)	ยอมรับทั้งรัฐ เกาหลีเหนือ-ใต้ (66-2)	ไม่ยอมรับ รัฐเกาหลี (6)	ดินแดนที่ไม่ เป็นรัฐ (11)
เอเชีย 38 ประเทศ เข้าร่วม 37 ประเทศ	จีน, มองโกเลีย เกาหลีเหนือ* เวียดนาม, ลาว อัฟกานิสถาน, ซีเรีย, (เยเมน ใต้) (8-1)	ญี่ปุ่น, เกาหลีใต้ ไต้หวัน, ฟิลิปปินส์, บูร์ไน, พม่า, ภูฐาน, ซาอุดีอาระเบีย บาร์เรน, คูเวต กาตาร์, โอมาน อาหรับอิมิเรตส์ อิสราเอล(14)	ไทย, มาเลเซีย อินโดนีเซีย, อินเดีย, เนปาล ปากีสถาน, บังคลาเทศ, ศรีลังกา, อิหร่าน, มัลดีฟ, เยเมน(เหนือ) จอร์แดน, เลบานอน(14)	อิรัก (1)	ฮ่องกง(1)

* ประเทศที่ไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขัน

ทวีป (167-6)	การยอมรับรัฐเกาหลี่ของรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมกีฬาโอลิมปิค				
	ยอมรับรัฐ เกาหลี่เหนือ (30-4)	ยอมรับรัฐ เกาหลี่ใต้ (54)	ยอมรับทั้งรัฐ เกาหลี่เหนือ-ใต้ (66-2)	ไม่ยอมรับ รัฐเกาหลี่ (6)	ดินแดนที่ไม่ เป็นรัฐ (11)
ยุโรป 34 ประเทศ เข้าร่วม 33 ประเทศ	ไซปรัส, อังกฤษ- ไอร์แลนด์, เซโกสโลวา- เกีย, โรมาเนีย บัลแกเรีย, อัล- บานีเย*, ยูโก- สลาเวีย, (เยอรมันตะวัน ออก) (9-1)	เยอรมัน (ตะ- วันตก), อังกฤษ ฝรั่งเศส, เบล- เยียม, สเปน, เนเธอร์แลนด์, ลักเซมเบิร์ก, ไอร์แลนด์, กรีซ, อิตาลี (10)	นอร์เวย์, เดนมาร์ก, สวีเดน, ไอซ์แลนด์, ฟิน- แลนด์, มอลตา, สวีตเซอร์แลนด์ โปรตุเกส, ออสเตรีย, ตุรกี** (10)	ลิกเตนสไตน์, โมนาโก, ซันมา- รีโน, อันดอรา, ไซปรัส** (5)	-
แอฟริกา 45 ประเทศ เข้าร่วม 43 ประเทศ	อัลจีเรีย, อียิปต์ มาลี, เบนิน, โตโก, อังโกลา โมซัมบิก, แซม- เบีย, ซิมบับเว, คองโก, แทน- ซาเนีย, ซีเนลส์* (12-1)	โมร็อกโก, จิบูตี, เลโซโท, สวาซิแลนด์ (4)	กานา, กาบอง, แกมเบีย, กินี, ไนจีเรีย, ลิเบีย ไนเจอร์, ไลบีเรีย, รวันดา, มาลากาซี, มาลาวี, มอริเชียส, มอริตานิเย, บอตสวานา, เซเนกัล, บูร์กินาฟาโซ, ชูดาน,		

** ทางการกีฬาระหว่างประเทศ จัดเป็นประเทศในทวีปยุโรป

ทวิปี (167-6)	การยอมรับรัฐเกาหลีของรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมกีฬาโอลิมปิก				
	ยอมรับรัฐ เกาหลีเหนือ (30-4)	ยอมรับรัฐ เกาหลีใต้ (54)	ยอมรับทั้งรัฐ เกาหลีเหนือ-ใต้ (66-2)	ไม่ยอมรับ รัฐเกาหลี (6)	ดินแดนที่ไม่ เป็นรัฐ (11)
อเมริกา 39 ประเทศ เข้าร่วม 37 ประเทศ	คิวบา* (1-1)	สหรัฐอเมริกา, แคนาดา, เบลีซ, กัวเตมาลา, ฮอนดูรัส, เอล- ซัลวาดอร์, ปา- นามา, คอสตา- ริกา, ไฮติ, โตมินิกัน, บา- ฮามาส, อันติกา, เกรนาดา, โคลอมเบีย, โวลลิเวีย, เปรู, เอกวาดอร์, บราซิล, ปารากวัย, อูรุกวัย, อาร์เจนตินา, ชิลี (22)	เม็กซิโก, จาไมกา, นิคารากัว*, บาบาร์โดส, ตรินิแดดและโต- บาโก, เซนต์วิน- เซนต์และกรานา- ดิส, เวเนซุเอ- ลา, กิยานา, ซูรินัม (9-1)	-	เนเธอร์แลนด์, แอนติลีส, อารูบา, เบอร์มิวดา, หมู่เกาะเคย์แมน, หมู่เกาะเวอร์จิน, เปอร์โตริโก, หมู่เกาะบริติชเวอร์จิน (7)

ทวปี (167-6)	การยอมรับรัฐเกาหลี่ของรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมกีฬาโอลิมปิค				
	ยอมรับรัฐ เกาหลี่เหนือ (30-4)	ยอมรับรัฐ เกาหลี่ใต้ (54)	ยอมรับทั้งรัฐ เกาหลี่เหนือ-ใต้ (66-2)	ไม่ยอมรับ รัฐเกาหลี่ (6)	ดินแดนที่ไม่ เป็นรัฐ (11)
โอเชียเนีย 11 ประเทศ เข้าร่วม ทั้งหมด	-	นิวซีแลนด์, ซามัวตะวันตก, โซโลมอน, ตองกา (4)	ออสเตรเลีย, วานูอาตู, ปาปัวนิวกินี, ฟีจี (4)	-	กวม, ซามัวอเมริกัน หมู่เกาะคุก(3)

หลังจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิคเป็นต้นมา ประเทศต่าง ๆ ก็ทยอยกันรับรองทั้งรัฐบาลเกาหลี่เหนือและเกาหลี่ใต้มากขึ้น จากจำนวนที่เคยมีเพียง 66 ประเทศ ก็เพิ่มขึ้นเป็น 87 ประเทศ ในระยะเวลาเพียง 3 ปี ตั้งแต่ปี 2531 ถึง ต้นปี 2534 ปัจจุบันจึงมีประเทศต่าง ๆ รับรองเกาหลี่เหนือ 103 ประเทศ จากเดิม 96 ประเทศ ในขณะที่รับรองเกาหลี่ใต้ 145 ประเทศ จากที่เคยมีอยู่ 120 ประเทศ

ตัวอย่างเช่น ในปี 2532 ฮังการี โปแลนด์ และยูโกสลาเวีย สถาปนาความสัมพันธ์กับเกาหลี่ใต้ โมร็อกโค สถาปนาความสัมพันธ์กับเกาหลี่เหนือ ในปี 2533 อัลจีเรีย เซโกสโลวะเกีย บัลแกเรีย มองโกเลีย โรมาเนีย คองโก และโซเวียต สถาปนาความสัมพันธ์กับเกาหลี่ใต้ เป็นต้น

ภาคผนวก ๗

**THE FIRST ROUND OF SOUTH-NORTH
HIGH-LEVEL OFFICIAL TALKS**

Text of Keynote Speeches by prime Minister Kang Young-Hoon
of South Korea and His North Korean Counterpart Yon
Hyong-Muk during the first Session of the Inter-Korean
Prime Ministers' Conference : Major Policy
Proposals, Inter-Continental Hotel,
Seoul, September 5, 1990

- By South's Prime Minister Kang

.....

Now I would like to explain our basic positions toward these
high-level inter-Korean talks.

.....

-Basic Agreement to Improve Inter-Korean Relations (Proposal)

Where as the South and the North pledge to make joint efforts
to improve inter-Korean relations and achieve unification by building
confidence and easing tension in response to the yearning of the
entire people for the unification of the divided homeland as well as
national reconciliation.

.....

(1) The South and the North shall recognize and respect each other's political and social system until such time as unification is achieved;

(2) The South and the North shall refrain from slandering and vilification against each other and shall not intervene in each other's internal affairs;

(3) The South and the North shall resolve their differences and disputes peacefully through dialogue and negotiation between the authorities of both sides;

(4) The South and the North shall not make any attempt to sabotage or overthrow each other;

(5) The South and the North shall jointly make efforts to realize free travel and multifaceted exchanges and cooperation, to open their societies to each other and to restore bond of kinship;

(6) The South and the North shall build military trust and reduce arms in order to end their arms race and military confrontation;

(7) The South and the North shall cease unnecessary competition and confrontation on the international stage and shall cooperate with each other and make joint efforts to promote the interests and self-esteem of the people; and

(8) The South and the North shall jointly endeavor to transform the present armistice arrangement into a system of peace and to achieve peaceful unification.

- Measures for multifaceted exchanges and cooperation

(1) Locate dispersed family members and relatives and enable to freely visit and be reunited with each other at an early date;

(2) Realize grand inter-Korean exchanges of people during specified periods around Solnal (Lunar New Year's Day), Tano (a festival on the fifth day of the Fifth Moon), Liberation Day (Aug.15), Chusok (the Harvest Moon Festival) and other national holidays and commemorative days and exchange cultural events featuring traditional annual folk performing arts festivals and games;

(3) Discuss with each other and carry out specific plans for exchanges and cooperation among compatriots in the south and the north in the political, economic, social, cultural and other fields,

(4) Open the door for trade as a form of exchange within one nation so that goods needed by each side can be exchanged. Assist traders on both sides in contacting each other with the aim of converting current indirect inter-Korean trade into direct commerce;

(5) Implement all possible forms of economic cooperation, including joint development of resources and joint manufacturing ventures and promote joint business enterprises overseas and joint programs of external cooperation;

(6) Jointly develop tourist resources and jointly carry out tourist businesses. Create a south-north tourist route connecting Mt. Sorak (in the south) with Mt. Kumgang ("the Diamond Mountain" in the north) and establish a south-north joint tourism company to develop the route. Allow foreign tourists to travel directly between the two part of Korea;

(7) Reconnect broken-off railroads and roads between the south and the north and open inter-Korean sea and air transport services. Reconnect and restore the Seoul Shinuiju (a city on the border with Manchuria) Railroad by Aug.15, 1991;

(8) Open mail, telegraph and telephone services between the south and the north and allow anyone to use them;

(9) Adopt an agreement on travel, communications and trade to institutionally ensure multifaceted exchanges and cooperation; and

(10) Establish a joint economic cooperation organization co-headed by officials with the rank of deputy prime minister, as has already been agreed at south-north economic talks.

- Measures for building political and military trust

1. Building political confidence

(1) Based on mutual recognition of the respect for each other's political and social system, cease all forms of character assassination, slander and vilification and discontinue the spreading of leaflets and loudspeaker broadcasts across the Demilitarized Zone;

(2) Allow mutual public access to newspapers, radio, television and books and magazines so that our compatriots in the two parts of Korea can be familiarized with each other's true situation; and

(3) Establish a permanent liaison mission in both Seoul and Pyongyang, to facilitate the improvement of south-north relations through closer consultations and contact and thus to consolidate the foundations for peace and unification.

2. Building military confidence

(4) Implement mutual visits and exchanges between military personnel;

(5) Mutually disclose and exchange military information;

(6) Notify each other in advance of the movement of military units of certain size or larger and also of military maneuverings on a certain scale or larger and invite observers from each other's side to come and observe them. More specifically, beginning on January 1, 1991, notify each other of the movement of military units and military maneuverings of brigade size or larger 45 days in advance;

(7) Immediately establish and operate a telephone hotline between the Minister of National Defense of the Republic of Korea and the Minister of the People's Armed Forces of the Democratic People's Republic of Korea with a view to preventing and accidental armed clash and to keep such a clash from escalating; and

(8) Genuinely demilitarize the Demilitarized Zone and use it for peaceful purposes.

- measures for implementing south-north arms reductions

(1) Both the south and the north should transform their offensive military structure into a defensive one. As long as both sides keep their military forces organized and deployed for offensive purposes, it will hardly be possible to verify their commitment to peace nor to prevent another war. Accordingly, both parties should first reduce their offensive military forces. This is essential to preventing a renewal of war due to either a surprise attack or an all out attack;

(2) Both the south and the north should agree to possess equal numbers of troops and weapons so that a balance of military power can be maintained. This is because an imbalance in military might increases the danger of renewed war. Accordingly, the side with larger armed forces should first reduce them to the level of the other side to achieve an equilibrium. Both sides should then progressively reduce their armed forces by equal numbers;

(3) Both the south and the north should reduce the number of their troops in accordance with reductions in their arms, while also reducing their reserve and paramilitary forces;

(4) Both the south and the north should allow, without fail, the other side to conduct on the spot verifications and monitoring to ensure that agreed matters regarding arms reductions are implemented.

Toward that end, the south and the north should form and operate a joint verification group and permanent monitoring groups; and

(5) The final reduced level of armed forces that both the south and north may maintain should be determined through mutual consultation in consideration of the military capabilities needed by a unified state.

- By North's Premier Yon

I propose that the following three matters should be observed during the conference.

First, the two sides ought to reaffirm the three principles - self-reliance peaceful unification and national unity- as manifested in a joint statement issued on July 4, 1972;

Second, the two sides should put common national interests above the interests of one side; and

Third, the two sides should refrain from doing things that may mar the conference milieu or hamper the progress of the conference.

-Measures for easing political confrontation

1) The two sides should refrain from slandering each other and engaging in political activities that may enhance confrontation;

2) (The two sides) should remove all legal and institutional measures that contradict national unity and unification;

3) (The two sides) should guarantee the freedom of publications offering information about the other side;

4) The physical barriers separating the north and the south be removed;

5) Free visits and contacts by political parties, organizations and people from every walk of life should be conducted; and

6) (The two sides) should jointly advance to the international arena and cooperate with each other.

-Measures to ease military confrontation

1. Creation of mutual trust

(1) The north and the south should restrict military exercises. All exercises with foreign troops should be banned;

(2) Military exercises involving more than a division should be banned;

(3) All military exercises along the military demarcation line should be banned;

(4) Neither side should allow military exercises by foreign troops; and

(5) Military exercises should be announced to the other side in advance.

2. The north and the south should turn the Demilitarized Zone into a peace zone.

(1) All military personnel and equipment in the DMZ should be removed;

(2) All military installations in the DMZ should be dismantled; and

(3) The DMZ should be open to the public and utilized for peaceful purposes.

3. The north and the south should take safety measures aimed at preventing accidental clashes and subsequent escalation.

(1) (The two sides) should operate direct telephone lines between high-level military authorities;

(2) (The two sides) should stop all provocative military activities against the other.

- Arms reductions

4. The north and the south should reduce their military power step by step.

(1) Troop reductions should be carried out in three phases over three to four years from the date when the two sides agree on the cuts. In the initial stage, each side should reduce military manpower to a level of 300,000; in the second stage to a level of 200,000 and then to 100,000 by the end of the third stage;

(2) Military equipment should also be reduced and scrapped in proportion to the phased reduction; and

(3) In the initial stage of the reduction of regular troops, all civilian military organizations and their equipment should be disbanded.

5. The north and the south should stop qualitative improvement of military equipment.

(1) Imports of new military equipment and development of military equipment should be stopped;

(2) New military technology and equipment should not be imported from abroad.

6. The north and the south should inform each other of the progress of the reductions and conduct inspection.

(1) Both sides should report on progress of arms reductions;

(2) On-the-spot verification of arms reductions.

7. The north and the south should make the Korean Peninsula nuclear-free.

(1) (The two sides) should render joint efforts to remove nuclear weapons from south Korea;

(2) Nuclear weapons should not be produced or imported. and

(3) Entry or passing through Korean territory by foreign aircraft and ships loaded with nuclear weapons should be banned.

-Withdrawal of foreign armed forces

8. The north and the south should render joint efforts to have all foreign forces withdraw from the Korean Peninsula.

(1) We should see to it that the U.S. forces and their equipment in south Korea withdraw completely step by step in proportion to the arms reductions in the north and the south.

(2) We should see to it that U.S. bases in the south close down step by step in accordance with the withdrawal.

-Arms reductions and security for peace

9. The north and the south should take measures designed to guarantee peace following the arms reductions.

(1) Security guards from neutral countries can be deployed in the DMZ;

(2) A North-South Joint Military Committee shall be organized to be headed by those with a rank equivalent to the military chief of staff.

As indispensable elements, the following matters should be seriously considered for the non-aggression pact.

First, the matter of mutual renunciation of the use of military forces,

Second, the matter of resolving disputes through peaceful means,

Third, the matter of confirming the line of border for non-aggression.

Fourth, the matter of not engaging in alien military action against the other side, and

Fifth, the matter of confirming mutual arms cuts and withdrawal of foreign forces as a mortgage for nonaggression.

ភាសាខ្មែរ ឡ.

**The Second Round of South-North
High-Level Official Talks**

Positions and proposals of Seoul and Pyongyang Presented in
Keynote Addresses by Prime Minister Kang Young-Hoon of
South Korea and Premier Yon Hyong-Muk of North Korea
during the First Session of the Second Round
of Inter-Korean Prime Ministers' Conference,
at the People's Cultural Palace, Pyongyang,
October 17, 1990

-By the South's Prime Minister Kang

Prime Minister Yon Hyong-muk, members of the northern delegation,

At the opening of this second round of high-level inter-Korean talks here in P'yongyang, following the first session in Seoul, I can say that, as a result of the fact that at the Seoul meeting both sides presented their respective proposals and frankly stated their positions and views, a framework for high-level South-North talks has been laid and our relations have been set at a historic starting point from which improvements can be made.

During the interval of a little over a month between our two meetings, remarkable developments with significant implications for inter-Korean relations have occurred in rapid succession. In particular, your side has very recently changed your previous

attitude and indicated a willingness to establish diplomatic relations with Japan. On October 1, the Republic of Korea and the Soviet Union took a historic decision to establish full diplomatic relations. Furthermore, a new Germany took shape on October 3 as East and West Germany were unified in both name and fact. This series of events that has taken place in a short span of only about a month is serving to spur progress in these high-level inter-Korean talks.

We should no longer be obsessed with the past. Instead, we should squarely face the present and pool our wisdom, courage and strength to march into the future with the great cause of national self-esteem and pride in mind. In that way, we must overcome the differences in our positions and viewpoints.

Northern delegates,

I would like first to explain our position on how to improve South-North relations. As you have agreed, the basic task of the South-North high-level talks is to resolve inter-Korean political and military confrontation and discuss and formulate measures to promote multifaceted exchanges and cooperation. I believe your side, too, will not deny that to accomplish this agreed task, it is imperative to normalize the present anomalous South-North relations as quickly as possible and then to further improve the relationship so that a new era of rapport and cooperation can be opened.

Though one people, the South and the North have been embroiled in sharp ideological confrontation and a fierce fratricidal war, thus building up mutual antagonism and distrust. In consequence, anomalous relations characterized by protracted separation and confrontation have persisted between the two parts of Korea.

As you know well, we have been steadfastly endeavoring to normalize the anomalous relations as soon as possible. The year before last, we issued the July 7 Declaration, offering a six-point policy measure to promote mutual cooperation and opening. The document emphasized that the South and the North ought to end hostility and confrontation and develop a partnership for prosperity and peace.

In October 1988, as part of concrete efforts to improve inter-Korean relations and accomplish peaceful unification, President Roh Tae Woo went before the United Nations General Assembly and enunciated to the world our consistent and long-standing position that we will never use military force first against North Korea. He also proposed serious discussions on all issues raised by both sides, including institutional safeguards for durable peace and formulas for unification, exchanges and cooperation and arms reductions.

Last September, we proposed the Korean National Community Unification Formula calling for a Korean Commonwealth in which the South and the North would join on an equal footing to build a foundation for lasting peace and peaceful unification. This year, we enacted the Act Governing Inter-Korean Exchanges and Cooperation and endeavored to realize grand inter-Korean exchanges of people.

I think that in spite of such efforts, South-North confrontation has yet to be resolved, basically because the Cold War attitude of regarding the other party to dialogue as an enemy and of wanting to topple its system has not been abandoned.

Neither the South nor the North should any longer repudiate and attempt to overthrow the other's system. I am convinced that only

when such a Cold War attitude is discarded as quickly as possible, will it be possible to genuinely improve inter-Korean relations and forge a new era of rapport and cooperation promising common prosperity.

At our meeting in Seoul in September, I proposed to your side that an eight-point basic agreement to improve South-North relations be adopted. To improve and normalize South-North relations, it is essential to reach an agreement to recognize and respect each other's system and not to interfere in each other's internal affairs. Based on such an understanding, we desire to realize exchanges and cooperation, build trust, politically and militarily, implement balanced mutual arms reductions and consolidate national reconciliation and peace so that a foundation can be laid for the peaceful unification of the homeland.

A new era of South-North reconciliation and cooperation is the wish of the entire Korean people and an imperative of world history as well. The fundamental objective of our proposed eight-point basic agreement is to usher in such an era by focusing on free travel and multifaceted exchanges and cooperation between the two parts of Korea, as well as on military confidence and arms reduction, while pursuing common national interests in the international arena and enhancing national self-esteem. I would like to consider the principles for conducting our talks, that your side proposed at our first session, to be an expression of your interest in improving inter-Korean relations. Indeed, no one would object to your three principles per se, provided that there were no differences in their interpretation. It should be recalled that I made clear our position that we could agree to incorporating your principles into the basic agreement that we proposed, if you wanted us to accept them.

Accordingly, with respect for your ideas, I now propose to revise as follows the preamble to the draft Basic Agreement on Improving Inter-Korean Relations that we laid on the table previously:

"Whereas the South and the North are committed, in response to the yearning of the entire people for the peaceful unification of the divided homeland, to pursue serious dialogue aimed at promoting common national interests and national reconciliation based on the spirit of the July 4 (1972) South-North relations and accomplish unification by easing inter-Korean tension and building mutual trust.

"The parties hereto agree as follows":

If only our proposed eight-point Basic Agreement on Improving Inter-Korean Relations is adopted with its preamble revised as noted above, I am confident that the groundwork will have been laid for resolving South-North political and military confrontation and implementing multifaceted exchanges and cooperation.

Northern delegates,

In connection with the issue of laying a groundwork for improved South-North relations, I feel obliged to call your attention to certain aspects of the series of actions that your side has taken since the first round of our talks.

First of all, I deeply regret that your side has been opposed to reciprocal recognition by the South and the North of each other as real political entities. At the first round of our talks, your side expressed the view that the provisions of our proposed basic agreement calling for reciprocal recognition of each other stemmed

from the position that there are two states on the Korean Peninsula. Accordingly, your side argued, they would perpetuate the status quo and thus prolong the division of the land, rather than promote unification. Regarding our proposal to set up a permanent representative mission in Seoul and P'yongyang with a view to cementing inter-Korean relations, you contended that such a proposal was also based on a two-state concept.

I think that such views are totally erroneous and stem from a misunderstanding or distortion of our intentions to reconcile and integrate the land which is actually divided into two halves. The stark reality is that today different political systems exist in the South and the North. Your side has also repeatedly emphasized that different ideologies and systems have long prevailed in the two parts of Korea. You have maintained that if under such conditions each side puts absolute values on its own ideology and system or tries even to impose them on the other side, conflict will ensue, further deepening the division. If such assertions by you are truthful, it necessarily follows that it is the right thing to mutually recognize each other's political system and institutions and that this is the only way not only to prevent conflict and overcome division as you maintain but also to move history onward toward peace and peaceful unification.

Accordingly, your should desist from the unreasonable assertions that our proposal is aimed at perpetuating the status quo, promoting division and bringing two states into being. Instead, your side ought to positively respond to our proposal to lay the groundwork for improving South-North relations based on reciprocal recognition of each other as real political entities.

Next, I must point out that even while emphasizing the need to end the present state of division and to start on the road to peace and unification, your side has been doing things that foment division and further put off peace and unification. For example, at the first session in Seoul, you raised what you called "urgent issues," including the demand for the release of convicted prisoners-a topic that has no place on our agenda. Furthermore, you indicated that you would refuse to discuss any topic already on the agenda until and unless the "urgent issues" were resolved. If you continue to attempt to interfere in our internal affairs by insisting on the release of convicted prisoners for "unification's sake," we have a lot to say about your own internal affairs. Should we, ranking officials from the South and the North, engage in polemics over such questions, the atmosphere of our talks will only deteriorate and division and confrontation will only be aggravated.

In addition, I want to take note of the attitude that your news media have taken toward the Seoul talks. In short, your media have been engaged in a deplorable manner of reportage intended to deepen South-North division. They have played up your contentions alone, with vilifying our position. They have not reported facts as they are to the residents of the North and have indulged in unfair and biased coverage. You can not deny this.

Such attitudes on your part have stemmed from your continuous pursuit of a policy of confrontation. To improve South-North relations and move toward peaceful unification through national reconciliation and cooperation, I believe that above all else, you must decisively transform the hostile policy of repudiating our system. Should your side stick to a strategy of a "South Korean

revolution" and continue to pursue to long-standing policy of confrontation, we can expect neither smooth progress in these inter-Korean high-level talks nor the resolution of South-North confrontation, to say nothing of reconciliation and cooperation.

Northern delegates,

Now let me explain our position on how to implement multifaceted exchanges and cooperation. As you also know, the movement of people and goods between the South and the North has been completely blocked for nearly half a century because of the partitioning of the land and the division of the people. The thorough South-North separation has had few parallels throughout the world, outdoing even the examples of Germany and China.

Responsible government authorities of both the South and the North have the duty and responsibility to resolve this separation with a view to ending the pain the division is inflicting on our people as quickly as possible. In that spirit, through my keynote address at the Seoul meeting, I emphasized that the two parts of Korea must be opened to each other by breaking down all barriers that separate them and that mutual trust must be built through increased exchanges and cooperation. I thus proposed a 10-point program of multifaceted exchanges and cooperation.

Under the proposed program, we attach particular importance to the reunion of the 10 million dispersed family members. As you also know, the South and North Korean Red Crosses have been contacting each other over this issue for nearly two decades since the early 1970s but they have yet to resolve it.

The authorities of both the South and the North must not spare support for the resolution of the question of the 10 million separated relatives. One of the most urgent humanitarian tasks facing us is to make it possible for dispersed people to reunite with their separated parents, brothers and sisters, and wives and children. Accordingly, we proposed that people 60 years of age or older be allowed first to visit their native communities in humanitarian consideration of their increasingly severe anguish.

We also consider exchanges of goods and economic cooperation to be very important. Before division, South and North Korea were economically interwoven by complementary relations. Even today, the two parts of Korea have a great potential for mutual complementation in many economic sectors. Being one people, the South and the North should be able to rebuild complementary economic relations by exchanging products, technologies and capital according to their different needs and otherwise cooperation with each other so that we can jointly advance national interests and prosperity.

The Persian Gulf crisis is now threatening to cause a worldwide economic slump. This makes it even more urgent for the two parts of Korea to economically cooperate to promote and maintain national prosperity. Through a series of economic talks in 1985, both sides reached agreements on many aspect of inter-Korean trade and economic cooperation. In fact, the stage has almost been set for prompt implementation of economic exchanges and cooperation.

To recapitulate, I urge your side to agree to first resolve the following two issues in pursuing inter-Korean exchanges and cooperation.

First, humanitarian inter-Korean projects should be set in vigorous motion, with top priority given to resolving the issue of the 10 million members of dispersed families. Human rights should take precedence over what are called "class interests." Only when humanitarian enterprises are vigorously carried out, will it be possible to dispel hatred and antagonism between the South and the North and promote rapport and cooperation.

Second, South-North exchanges of goods and economic cooperation must be expeditiously realized. We must enable our compatriots in both the South and the North to escape poverty and ensure that everyone can live well. The Governments of both the South and the North have the unavoidable duty and responsibility to pursue the integrated development of our national economy.

Northern delegates,

Vigorous promotion of South-North travel, trade and economic cooperation is crucial to restoring mutual trust and resolving confrontation. This is why our side so emphasizes multifaceted exchanges and cooperation. Regrettably, however, your side insists on putting off exchanges and cooperation, arguing that such things are impossible as long as confrontation continues as now, even while acknowledging that extensive exchanges should make meaningful contributions to mutual understanding and reconciliation.

I consider it fortunate, however, that yesterday your side took the positive step of proposing working-level Red Cross contact on coming November 15.

I believe that your side must not put off or even neglect the implementation of multifaceted exchanges and longer.

To dispel South-North distrust and restore mutual confidence, it will be necessary to vigorously promote multifaceted exchanges and cooperation, while at the same time building institutional safeguards for such activities. I emphasize that the South and the North must adopt agreements on travel, communications and economic exchanges and cooperation, as I already suggested at our first meeting. I now put forward the following specific proposals to that end:

Proposal for Inter-Korean Travel

1) Procedures, rules and other necessary matters to be complied with by residents of the South and the North in traveling between the two parts of Korea by land, sea or air or via a foreign country should be established.

2) Inter-Korean travelers should be required to bear with them a travel permit issued by the authorities of their side and also an entry permit issued by the authorities of the other side.

3) The authorities of the South and the North should designate by agreement the points of passage and travel by land, Changdan and P'anmunjom could first be designated as the passage points and the Seoul-Shinuiju Rail Line and the Munsan-Kaesong road be reconnected.

4) Inter-Korean travelers should be allowed to carry with them necessary articles for their own use during their visits to the other area and also gifts within specified limits.

5) The authorities of the South and the North should furnish means of transportation to visitors to their respective areas.

6) Inter-Korean travelers visiting the other area should comply with local laws, regulations and directions.

7) The authorities of the South and the North should provide emergency help to visitors in their respective areas who are in distress.

8) The authorities of the North and the South should guarantee that visitors to their respective areas will be able to engage in activities needed to fulfill the authorized purposes of their visit. They should also guarantee the visitors' personal safety and safe return home.

9) An Inter-Korean Travel Committee should be established to discuss and adjust various matters involved in South-North travel.

10) Joint Liaison Offices should be set up in Seoul, P'yongyang and P'anmunjom to take charge of the practical details of inter-Korean travel, to provide administrative support for travelers, to maintain South-North liaison and to deal with matters entrusted to them by the Inter-Korean travel Committee.

Proposal for Inter-Korean Communications

1) Matters necessary to governing to exchange of mail and telecommunication should be specified.

2) The postal authorities of the South and the North should gather mail addressed to residents in the other area and hand it over to the other side. Mail thus handed over could then be delivered to the addresses through the regular local mail service.

3) Inter-Korean mail exchanges should in principle be conducted once a week at P'anmunjom. However, different arrangements might be made by agreement between the authorities of the South and the North when deemed necessary.

4) The authorities of the South and the North should install facilities necessary to facilitate inter-Korean telecommunications. Initially, South-North telephone calls could be connected by manual switchboards which might be progressively automated.

5) Inter-Korean postage and telecommunication charges should be determined through consultation between the authorities of the South and the North.

6) The Authorities of the South and the North Should guarantee the confidentiality of inter-Korean mail and telecommunications and should not use such services for political or military purposes under any circumstance.

7) An Inter-Korean Communications Committee should be established to discuss and adjust matters involved in South-North communications and to promote the integrated development of inter-Korean communications.

8) An Inter-Korean Telecommunications Engineering Group should be established to solve technological problems involved in South-North mail and telecommunications, to promote the integrated development of communications and to deal with matters entrusted to it by the Inter-Korean Communications Committee.

9) The authorities of the South and the North should respect international agreements on postal and telecommunications services.

Proposal for Inter-Korean Economic Exchanges and Cooperation

1) The authorities of the South and the North should specify matters necessary to facilitate inter-Korean trade in goods and joint economic projects.

2) Each side should designate its own appropriate agencies to engage in the trade of various categories of goods or individual joint economic projects.

3) The types of goods to be traded should be chosen on the principle of mutual complementarity.

4) The annual quantities of various goods to be traded should be adjusted in consideration of supply and demand on both sides and the actual movement of individual products could then be decided on by negotiations between the parties involved.

5) The prices of goods traded should be determined by agreement between the parties involved in consideration of the prevailing international market prices.

6) Payments of transactions should be settled through an open account. However, different settlement methods might be used depending on the circumstances.

7) Settlement of payments should be handled directly by banks in the South and North.

8) The Swiss franc should be used as the currency of settlement.

9) South-North trade in goods should be regarded as domestic trade within one nation and should thus be exempted from tariffs.

10) The methods of transporting goods to be traded should be chosen through consultation between the parties involved in consideration of such characteristics as the weight and volume of the merchandise concerned and the cost of various types of transportation. Efforts should be made, however, to optimally utilize railroad, trucking, shipping and airfreight services.

11) Various forms of inter-Korean economic cooperation, including joint development of resources and joint manufacturing ventures, should be implemented. Joint business enterprises abroad and joint overseas economic cooperation projects could also be undertaken.

12) The size, method of implementation, terms and timetables for individual joint economic projects should be determined through consultation between the parties involved.

13) A Combined Inter-Korean Economic Cooperation Committee, cochaired by the deputy prime ministers of both side, should be established to realize South-North exchanges of goods and economic cooperation, to restore South-North exchanges of goods and economic cooperation, to restore South-North economic links and to promote the joint development of the national economy.

Among the above three proposals, the one for inter-Korean economic exchanges and cooperation embodies those points on which agreement was fully or almost reached at the South-North economic talks in 1985 and thus extensively incorporates your side's position.

As for our proposals for inter-Korean travel and communications, they are designed to institutionally safeguard free travel and full opening between the two parts of Korea-ideas that your side, too, advocates. In that way, they are aimed at promoting mutual understanding of the real situation on the other side and restoring national homogeneity.

It is my belief that if your side genuinely desires to dispel distrust between the two parts of Korea and to promote South-North reconciliation and cooperation, it will not be difficult at all for your to accept our proposals.

Northern delegates,

Lastly, let me explain our position on how to resolve political and military confrontation. Sincere efforts on both sides to build trust must come before South-North political and military confrontation can be resolved. So long as we continue to distrust

and suspect each other, confrontation can never be ended. Tension and confrontation have long persisted between the South and the North because of mutual repudiation and distrust. The mutual distrust that has built up because of the fratricidal war and the subsequent uneasy truce has further intensified the arms race as well as ideological and political confrontation.

In view of the fact that mutual distrust and antagonism are pervasive and that the constant threat of military conflict persists, it is imperative that we first build up confidence in each other's military intentions, so that we will be able to trust each other. To argue that trust can be built only when the military forces have been unconditionally reduced is to put the cart before the horse.

From such a viewpoint, I proposed political confidence building measures at the Seoul meeting. They ranged from the discontinuation of mutual slander and vilification to the exchange of newspapers, radio and television broadcasts and books and magazines, and the establishment of permanent representative missions in Seoul and P'yongyang. Also at that session, I proposed such military confidence building measures as exchanges of military personnel, advance notification of the movement of major military units and major military exercises, installation of a telephone hotline between top military leaders and disclosure of military information. Based on this, I outlined five basic principles for reducing arms in both the South and the North.

I keep in mind that your side also recognizes the importance of building trust and confidence. Trust, however, cannot be built one-sidedly; it is a reciprocal thing and must be based on mutual

recognition of and respect for each other's system. In this regard, I urge your more positive response to the need for building trust both politically and militarily.

To expedite our discussions on ways of implementing multifaceted exchanges and cooperation and of resolving political and military confrontation. I propose the creation of two specialized councils, one on exchanges and cooperation and the other on political and military affairs, in keeping with the agreed agenda of our talks.*

Northern delegates,

Today we have gathered here to tackle the task of ending mutual distrust and confrontation among our one people and of ushering in a new era of concord and cooperation. The entire Korean people today fervently yearn for an end to ideological and political division and for reconciliation and cooperation to promote coexistence and coprosperity. This is also in line with the broad current of world history.

Your side, as well as our side, recognizes the fact two political systems with different ideologies and institutions, exist in the South and the North. This is very important common perception for both the South and the North. Based on such a common perception, that is, a common recognition of realities, we must endeavor together to put an end to ideological and political confrontation, to promote rapport and cooperation and to restore and develop a single national community ensuring coexistence and coprosperity.

In that spirit, I once again urge your side to show a positive and earnest attitude toward the following three urgent propositions:

First, a new era of improved South-North relations, rapport and cooperation must be forged if we are to move ahead toward peace and peaceful unification of our homeland. To that end, your side must discard the policy of revolutionizing the South—a policy that repudiates and is hostile toward our system.

Second, the suffering that national division has caused our people must be eased as quickly as possible. To that end, your side ought to cooperate in expeditiously realizing home visits by dispersed family members.

Third, even before peaceful unification is achieved, efforts must be made to promote the coexistence and coprosperity of the South and the North, if we are to enable all our compatriots, in the South or North, to live well, for that purpose, your side should positively respond to the need for vigorous economic exchanges and economic cooperation based on a spirit of sharing with each other—that is, on a principle of complementarity.

Over the past century, our people have suffered from numerous major national tragedies, including Japanese colonial rule, the partitioning of our land, a fratricidal war and persistent South-North political and military confrontation. The time has come for our people to put the consequences of these unfortunate historical developments behind us and begin to plan for and build a better tomorrow.

In that sense, the responsible high authorities of both the South and the North are charged with momentous responsibilities and duties to create a new era during which the nation can take quantum jumps. Not only all our compatriots in the South and the North but also the entire world are watching the proceedings of these high-level inter-Korean talks with great concern for their success.

I ardently wish that South-North relations will move away from a climate of confrontation and into an atmosphere of rapport as quickly as possible so that the time will soon come when we wholeheartedly help each other.

I hope and expect that you will prudently consider our basic position and specific proposals.

-By the North's Premier Yon

Having completed the first session we are resuming our discussion on the agenda, "On eliminating the political and military confrontation and realizing diverse cooperation and exchange between the north and the south."

At the first session both sides put forward their views and proposals and exchanged their views concerning them.

So, at the current talks we should strive to bring both sides' views closer and reach the fullest possible agreement.

So far as the proposals advanced at the first session by the two sides are concerned, the points made are both similar and different.

So, I think that the concern and efforts of the delegations of the two sides should be focused, above all, on overcoming the basic differences. I will now outline our views in this regard.

What is important in overcoming the differences between the two sides is:

Firstly, to establish our fundamental stand for achieving reunification.

We are discussing the reunification of our nation and our country, not the reunification of any other nation and country.

Either applying the general plan for the development of relations between different states in working towards our nation's reunification, and internal affair of our nation, regarding the reunification question as relations between two different states, or imitating the West European-style confidence-building formula and the process of the unification of East and West Germany is extremely unrealistic and would result only in prolonging national division, far from resolving the question of national reunification.

We should use our own heads and pave the way of our nation through our own wisdom and efforts.

If both the north and the south work towards national reunification independently and creatively from the stand of independence, we will be able to find a reasonable proposal suited to the situation in our country.

Secondly, for the two sides to adopt a stance orientated towards reunification.

Our will and stance for achieving reunification cannot be confirmed by empty words. They must be expressed concretely in our proposals.

We feel obliged to make particular mention here of the partitionist stance which is expressed in various terms such as "recognition of existence," "recognition of systems" and "recognition of facts."

Your proposal is aimed at confirming the existence of "two Koreas," the north and the south. It is a graphic expression of the partitionist stance to freeze "two Koreas" by an agreement between the two sides.

Judging from your statement that your side regards the objective of the north-south high-level talks to be to establish a "system of peaceful co-existence" on the basis of the "recognition of existence", it is obvious that your proposals are intended to maintain the present state of division, not to achieve reunification.

We should not try to recognize and perpetuate "two Koreas" but strive to create one reunified Korea.

Thirdly, to have a common understanding of the distrust between north and south and resolve the matter correctly.

The deep-rooted distrust between north and south is a result also of the past unsatisfactory north-south relationship and has been intensified by its severance. It is, however, due mainly to political and military confrontation that has lasted too long.

If the distrust is to be eliminated, it is of the utmost importance to remove the political and military confrontation which is the very source of it and to threaten the other side in no way at all.

If the political and military confrontation is left as it is and moreover, the sharp tension and the threat of war caused by it remain, the distrust will be present even if parents of over 60 years of age visit their homes and the movement of people and the exchange of goods materialize, and neither humanitarian work nor exchange can be conducted continually on a stable basis.

Fourthly, to seek to the quickest and most reasonable way to achieve reunification.

We are raising this matter because the differences between the proposals of the two sides originate mainly from the differences in their reunification proposals and reflect these differences.

According to our analysis, it is clear that all the proposals of your side are geared to the realization of your proposal for the unification of the "Korean national community" that envisages reunification under a single system.

However, the proposal for reunifying the country under a single system involves two essential problems.

One implies reunification by means of war which, of course, is objected by both sides and which is intolerable from the national point of view.

The other means of reunifying the country under a single system envisages eliminating the system of the other side to be eradicated by peaceful means. Whether this method used the formula of general elections or and other formula, it is impossible even to imagine its success in the light of our country's situation.

We must not choose reunification under a single system, which presupposes the eradication of one side, but reunification as on state and on nation by retaining the two systems and two regional governments that currently exist.

We believe that at this second round of talks we must reach and agreement on some questions which we have discussed and left for further consideration at the first round of talks. We also believe that we must discuss some preliminary matters before beginning the debate on the basic problems.

We consider that it would be better to contain in one document what is acceptable to each side in the proposals of both sides, demonstrate even more clearly at home and abroad our common desire for peace and reunification and draw up and announce an agreement which is constructive and effective and can fully serve as our starting point. We propose to adopt and announce, as a document of historic importance, the following north-south non-aggression declaration.

Draft North-South Non-Aggression Declaration:

In reflection of the unanimous desire of the nation to remove the tension on the Korean peninsula, prevent war and achieve peace and the peaceful reunification of the country, and swearing to reaffirm and strictly to observe the three principles of national reunification-independence, peaceful reunification and great national unity-set out in the July 4 Joint Statement, as well as to recognize and respect each other's ideologies and social systems and to refrain from interfering in the internal affairs of the other side, the north and the south solemnly declare as follows:

Article 1. The north and the south as a single nation shall not use arms against the other side under any circumstances, nor shall they infringe upon the other by force of arms.

Article 2. The North and the south shall settle any differences and disputes peacefully through dialogue and negotiation.

Article 3. The demarcation line between the north and the south shall be the Military Demarcation Line established in the Agreement on the Military armistice in Korea dated July 27, 1953.

Article 4. The north and the south shall halt their arms race and reduce their armed forces stage by stage in order firmly to guarantee to mutual promise of non-aggression.

Article 5. The north and the south shall immediately install and operate direct telephone links between the military authorities of the two sides in order to prevent the outbreak and escalation of accidental armed conflicts.

Article 6. This declaration on non-aggression may be revised or supplemented through an agreement between the north and the south.

Article 7. This declaration shall be valid from the day when the north and the south fulfill the procedures needed for its enactment and exchange notices informing each other of their results, and it shall be valid until the reunification of the country, unless one side informs the other of its abrogation.

This non-aggression declaration we have proposed takes into full account the problems of principle of which both sides, your side in particular, make our common starting point, and it clearly reflects the common will of both sides for peace and peaceful reunification.

We are convinced that this declaration represents a new norm in north-south relations, a declaration which both the north and the south should adhere to in their efforts for peace and peaceful reunification and a basic document to confirm peaceful north-south relations with no threat of "northward invasion" or "southward invasion"

If, in order to make our start more fruitful, your side wishes to reach an agreement on discontinuing political slander, as both sides propose, we consider that this is possible.

Next, the matters, which must be fully resolved at the current talks are the measures for UN membership, the discontinuance of the "Team Spirit" joint military exercises and the release of the visitors to the north; these we put forward as urgent items at the first talks.

Two rounds of talks between delegations have already been held at Panmunjon to discuss the matter of the north and the south entering the UN jointly.

However, to our regret, at the contacts between delegates no special progress was made and, while discussing the problem with us at the contacts, your side declared repeatedly through your officials that you would enter the UN separately.

This is not a sincere attitude towards solving the problem and we cannot consider that you are approaching our side with good faith.

Holding one seat at the UN is quite feasible if both sides decide and desire to do so.

Recognizing that the matter of UN membership is a very serious and pressing one affecting the future course of north-south relations and the reunification of the country, we would like to put forward the following proposals as a basis for the discussion and solution of the problem in accordance with the common interests of the nation.

Firstly, the two sides will work together to discuss and resolve the matter of entry into the United Nations in favour of reunification at the full-dress north-south high-level talks and contacts between the delegates.

Secondly, the two sides will continue the discussion of the matter of entry into the UN until an agreement is reached on it at the full-dress talks and contacts between the delegates.

Thirdly, neither side will enter the UN before an agreement is reached on the matter of entry into the UN at the north-south high-level talks.

I believe that your side has a full understanding of our sincere attitude towards solving the problem concerning the UN in favour of national reunification, and I hope that an agreement will be reached on the proposals I have just mentioned.

As we stressed at the first round of talks, putting an end to the "Team Spirit" joint military exercises is a particularly pressing problem which must be solved without fail for the sake of the talks between us, to say nothing of peace in the country.

If it is difficult for your side to halt the joint military maneuvers once and for all, it should be willing to suspend them at least during the north-south high-level talks.

If your side for some reason cannot solve this problem by itself, it would be desirable for both sides, in the name of the north-south high-level talks, to send a letter to the US Administration demanding an end to the "Team Spirit" joint military exercises.

The matter of the release of those who visited the north, too, should be solved immediately in keeping with the atmosphere of the inter-Korean dialogue.

Frankly speaking, we were expecting that steps to release those visitors would be taken to mark your side's visit to Pyongyang.

This expectation of ours is based on our interview with the chief executive of your side and on the fact that you are visiting Pyongyang, just as the Rev. Moon Ik Hwan and student Rim Su Gyung did.

Contrary to our expectation, however, those who visited the north are still behind bars,

We must not accuse them of their decisive action in taking the lead in making northern trips for the reunification of the country, but regret that we are late in visiting Seoul and Pyongyang.

Such national conscience will not allow ourselves to keep the visitors behind bars still now when high-level officials of the north and the south have visited Pyongyang and Seoul and sportmen and musicians have passed through Panmunjom, and it will not allow ourselves to hesitate to release them.

Next, I would like to speak of the issues which should be discussed and agreed upon in advance for the smooth progress of the discussion of the items on the agenda.

The problem in the discussion of the essential matters on the agenda is how to divide the items, how to define the order of priority in the discussion and how to agree decisions and put them into practice.

As far as the issue of removing the political and military confrontation is concerned, we have proposed ending the political confrontation and eliminating the military confrontation. But your side has put forward a "proposal for building political and military confidence" in which your side deals with this problem separately.

your side has also come out with another proposal, called "south-north arms reduction."

First of all, how should we divide our proposals?

As for the "proposal for political and military confidence-building" put forward by our side, it does not fully meet the requirements of the agenda item either in its title or its content.

"Confidence-building" alone cannot remove confrontation and, moreover, your side's "proposal for confidence-building" fails to include all the matters concerning the removal of confrontation.

For instance, your "proposal for confidence-building" does not include such essential and fundamental matters as the withdrawal of foreign troops, the removal of nuclear weapons and arms reduction in the north and the south.

However, our proposals, which are aimed at removing political confrontation and eliminating military confrontation, take these essential matters fully into consideration.

As for diverse cooperation and exchange, our proposal generally covers the whole of the 10-point proposal put forward by your side.

Therefore, we propose to confirm a three-point agenda on the basis of our proposals-"a proposal to remove political confrontation," "a proposal to do away with military confrontation" and "a proposal for diverse cooperation and exchange."

In the process of discussing these three proposals, the "proposal for confidence-building," the "proposal for multilateral

exchange and cooperation" and the "orientation of arms reduction" put forward by our side can be debated simultaneously.

Next, as to the matter of the order of the discussion.

We have taken into account the desire of your side to discuss the matter of exchange and cooperation first, and we think that it will be possible to discuss the proposals for removing the political and military confrontation and effecting diverse cooperation and exchange at the same time.

Next, on the matter of how to reach an agreement and the method of putting it into effect.

In this regard, we deem it reasonable to draft a package agreement, "On removing the political and military confrontation between the north and the south and effecting diverse cooperation and exchange" and put the agreement on these two matters into practice simultaneously after it has been adopted.

The start is important, but what is more important is the result.

The two sides must discharge the mission and responsibility they have assumed on behalf of the nation and thus see to it that in this land where the cold wind of confrontation is blowing, the spring of unity is heralded in and the new dawn of reunification is seen as soon as possible.

ભારતીય સરકાર

**The Third Round of South-North
High-Level official Talks**

10-Article Draft of a Basic Agreement for Improving South-North Relations (Revised Proposal) Presented in a Keynote Speech Made by South Korean Prime Minister Kang Young-Hoon during the First-Day Session of the Third Round of South-North Korean Prime Ministers' Conference at the Hotel Shilla, Seoul, December 12, 1990

WHEREAS the South and the North, determined to comply with the wish of the entire people for the peaceful unification of the divided homeland, reaffirm the three principles of independence, peace and grand national unity as set forth in the South-North Joint Communique of July 4, 1972,

WHEREAS both sides desire to conduct a sincere dialogue aimed at promoting common national interests and achieving national reconciliation,

WHEREAS both sides pledge to jointly endeavor to improve South-North relations based on mutual trust built by easing inter-Korean tensions and by promotion exchanges and cooperation and thus to bring about peaceful unification,

THEREFORE the parties hereto agree to the following basic matters:

Article 1 : Pending unification, the South and the North shall respect each other's political and social system, shall respect each other's political and social system, shall not interfere in the internal affairs of the other, shall peacefully resolve disputes through dialogue and negotiation between the authorities of both sides and shall cease all manner of mutual slander and vilification.

Article 2: The South and the North shall make it possible for citizens to understand well the real situation of the other and to that end shall mutually open access to radio and television broadcasts and exchange newspapers and publications in general.

Article 3: To promote the welfare of the entire people and the balanced development of the entire land, the South and the North shall further economic exchanges and cooperation and implement human exchanges and cooperation in all fields and, to institutionally safeguard such activities, shall adopt agreements on travel, communications, and economic exchanges and cooperation.

Article 4: The South and the North shall promptly and unconditionally permit free correspondence, reunions and visits between family members and other relatives dispersed south and north and shall promote the reconstitution of divided families on their own free accord.

Article 5: The South and the North shall build military trust and implement phased reductions in arms with the aim of ending the arms race and resolving armed confrontation.

Article 6: The South and the North shall not use military force against each other and shall adopt a nonaggression agreement to ensure that no attempt to invade, destroy or overthrow the other side will be made.

Article 7: The South and the North shall make joint efforts to convert the present armistice into a South-North peace regime. To strengthen the regime, international peace safeguards shall be created.

Article 8: The South and the North shall cease competition and confrontation on the international stage and shall cooperate and endeavor together to promote national interests and self-esteem.

Article 9: The South and the North shall establish a joint subcommittee for South-North exchanges and cooperation and a joint subcommittee on South-North political and military affairs within one month after this agreement has gone into effect. The subcommittee on South-North exchanges and cooperation shall discuss and resolve the questions of realizing exchanges and cooperation and of adopting agreements on travel, communications, and economic exchanges and cooperation. The subcommittee on South-North political and military affairs shall discuss and resolve the questions of building trust and of adopting a nonaggression agreement.

Article 10: This Agreement shall enter into force as of the day the South and the North notify each other of the completion of their respective procedures for bringing it into effect.

Prime Minister
Republic of Korea

Prime Minister of
the Administration Council,
Democratic People's Republic
of Korea

Eight-Point Draft of the South-North Nonaggression Arrangement
to be Discussed at the Joint Subcommittee on South-North Political
and Military Affairs, Proposed by South Korean Prime Minister Kang
at the Third Round of the Inter-Korean High-Level Talks,
Seoul, December 12, 1990

1. Being one people, the South and the North shall not use military force against each other and shall not perpetrate any form of aggression against each other.
2. The South and the North shall peacefully resolve differences and disputes through dialogue and negotiation between the authorities of both sides.
3. Territories subject to nonaggression shall be those that have been respectively controlled by the South and the North under the Military Armistice Agreement of July 27, 1953.
4. Both sides shall abandon policies of destroying or overthrowing the other side and shall desist from all activities designed to overthrow or disturb the other side's political system.
5. The following measures shall be taken to end military confrontation and the arms race and to firmly guarantee nonaggression:
 - i) Military information shall be exchanged and mutual visits and exchanges of military personnel shall be effected.
 - ii) Both sides shall notify the other side in advance of all maneuvers or movements by military units of certain size or larger and shall reciprocally invite observation teams from the other side on such occasions.
 - iii) A telephone hotline shall be installed between the military authorities of both sides to prevent accidental armed clashes and other military emergencies and avoid their escalation.

iv) Military imbalances between the South and the North shall be corrected to mutually discourage armed aggression.

v) The Military Armistice Agreement shall be observed and the Demilitarized Zone shall be turned into an effective buffer zone and utilized for peaceful purposes.

vi) Field verification teams and resident monitoring teams shall be exchanged in order to verify to implementation of the above safeguard measures and to prevent surprise attacks.

6. A South-North joint military committee shall be established to work out practical steps needed to enforce the terms of agreement on nonaggression.

7. International guarantees of nonaggression shall be sought.

8. These provisions shall not influence bilateral or multilateral treaties or agreements that both sides have already concluded.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10-Point Declaration on the North-South Nonaggression,
Reconciliation and Co-operation (Draft) Presented in
a Keynote Speech Made by North Korean Premier
Yon Hyong-Muk at the First-Day Session of
the North-South High-Level talks,
Seoul, December 12, 1990*

Reaffirming the three principles of national reunification-independence, peaceful reunification and great national unity-set out in the July 4 Joint Statement in keeping with the desire of the entire nation for peace and peaceful reunification of the country and seeking to ease the tension, remove the danger of war, promote national reconciliation and unity, and create favorable environment for the reunification of the country, the north and the south solemnly declare as follows:

* Text: Reprinted from the Pyongyang Times, No., December 15, 1990, p.4 For the text, see also The Korea Herald, December 13, 1990, p.2.

The Pyongyang side proposed to name this single document which includes nonaggression, reconciliation and cooperation, mixing its long-held military-oriented proposal with Seoul's economic and humanitarian approaches.

North Korea is adhering to its position of signing a nonaggression declaration, while South Korea is demanding measures of confidence-building so that the declaration can be viable and realistic. The South's Prime Minister Kang told his northern counterpart yon that "a nonaggression declaration is nothing but propaganda when South and North Korea don't trust each other." Cited from The Korea Herald, December 14, 1991, p.2.

1. The North and the south shall recognize and respect each other's ideologies and social systems and refrain from interfering in the internal affairs of the other side, settle any differences and disputes between them peacefully through dialogue and negotiation and cease to abuse and slander the other side.

2. The North and the south shall not use arms against the other side under any circumstances, nor shall they infringe upon the other by force of arms, and in order to guarantee it, shall halt their arms race, build up military confidence in the other side and reduce their armed forces stage by stage.

3. The north and the south shall designate the Military Demarcation Line established in the Agreement on the Military Armistice in Korea dated July 27, 1953 as the demarcation line of nonaggression and convert the Demilitarized Zone of the Military Demarcation Line into a peace zone.

4. The north and the south shall install and operate direct telephone links between the military authorities of the two sides in order to prevent the outbreak and escalation of accidental armed conflicts.

5. The north and the south shall ensure free travels and contacts between the personages and other people from all walks of life of both sides.

6. The North and the south shall effect economic co-operation and exchange of goods and share informations on the successes and experience and co-operate with each other in all sectors of science, technology, education, culture, public health, sports, publication and the press, for the common interests and prosperity of the nation.

7. The north and the south shall restore the severed network of transport and communications between the two sides.

8. The north and the south shall discontinue competition and confrontation, promote co-operation between them in the international arena and jointly conduct external activities.

9. The north and the south shall set up sub-committees within the framework of the present talks to discuss measures for the implementation and assurance of this declaration.

10. This declaration shall be valid from the day when the north and the south sign it and exchange its text and, it shall be valid until the reunification of the country, unless one side informs the other of its abrogation.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพสำคัญเกี่ยวกับปัญหาการรวมเกาหลี

ภาพบน - ประธานาธิบดี โรห์ แท วู แห่งเกาหลีใต้
ภาพบนซ้าย-ประธานาธิบดีคิม อิล ซุง แห่งเกาหลีเหนือ
ภาพซ้าย - คิม จอง อิล ทายาททางการเมืองของผู้นำเกาหลีเหนือ

นายกรัฐมนตรีชอน เซียง มุก แห่งเกาหลีเหนือ (ซ้าย) และ นายกรัฐมนตรีคัง ยัง ฮุน แห่งเกาหลีใต้ (ขวา)

การเจรจาระดับสูง ครั้งที่ 1 ณ กรุงเทพฯ

การเจรจาระดับสูง ครั้งที่ 2 ณ เชียงใหม่

การพบปะของนักศึกษาในหมู่บ้านปันมุนจอม

ตัวแทนจากต่างชาติสนับสนุนการรวมเกาหลี

สาธุคุณมน อิศ ฮิวาน และสานุศิษย์กำลังเดินขบวนเรียกร้องให้มีการรวมประเทศ

นักศึกษามหาวิทยาลัยยื่นประท้วงเรียกร้องให้มีการรวมประเทศ
(ภาพที่ถืออยู่ข้างหน้าคือ ภาพของ ริม ชู เกียง)

ภาพความไม่สงบในเกาหลีใต้

ก. นักศึกษาประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตยและการรวมชาติ

ข. เกษตรกรชุมนุมเรียกร้องการคุ้มครองราคาผลผลิต

ค. กรรมกรเรียกร้องค่าจ้างและสวัสดิการ

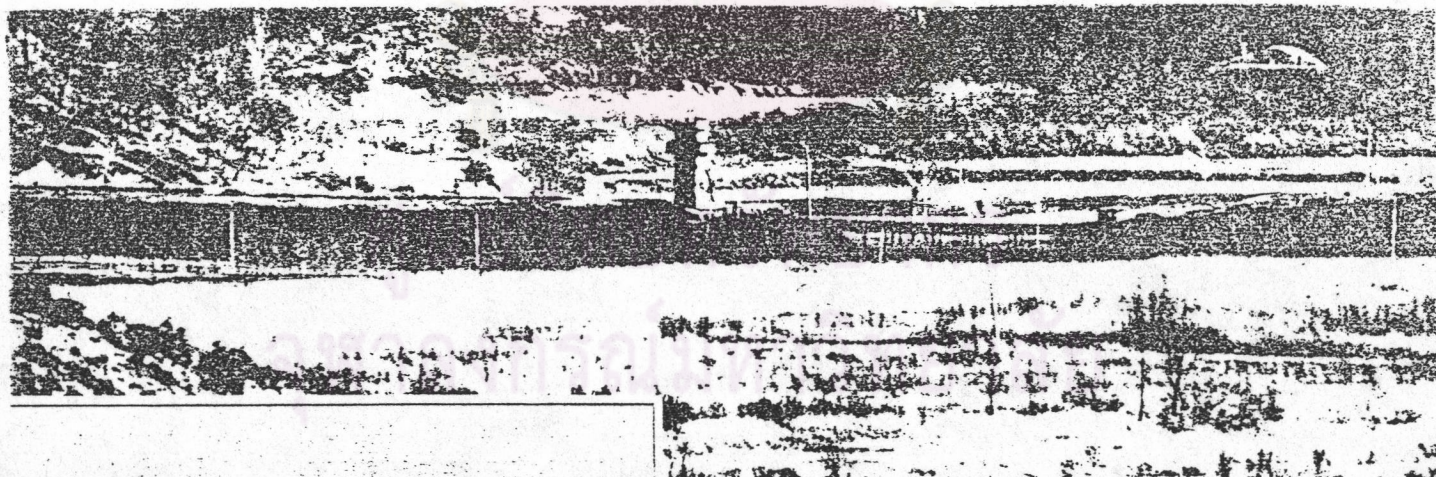
ศูนย์วิทยุทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ริม ชู เกียง ผู้นำนักศึกษา กำลังถูกจับกุม
ขณะเดินทางกลับเข้าประเทศ ภายหลังจาก
การเข้าร่วมมหกรรมเยาวชนและนักศึกษาโลก
ที่กรุงเปียงยาง และถูกดำเนินคดีในข้อหา
ละเมิดกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ

การซ้อมรบระหว่างสหรัฐกับเกาหลีใต้ในรหัสว่า "Team Spirit"

กำแพงเกาหลีกับการพิสูจน์ของทีมงาน
ค้นหาข้อเท็จจริงระหว่างประเทศ

ภาคผนวก ๕.

Hand in Hand

OFFICIAL '88 SEOUL OLYMPIC SONG

SEE THE FIRE IN THE SKY
WE FEEL THE BEATING OF OUR HEARTS TOGETHER
THIS IS OUR TIME TO RISE ABOVE
WE KNOW THE CHANGE IS HERE TO LIVE FOREVER
FOR ALL TIME

HAND IN HAND WE STAND ALL ACROSS THE LAND
WE CAN MAKE THIS WORLD A BETTER PLACE IN WHICH TO LIVE
HAND IN HAND WE CAN START TO UNDERSTAND
BREAKING DOWN THE WALLS THAT COME BETWEEN US FOR ALL TIME
(HAND IN HAND) ARIRANG

EVERYTIME WE GIVE IT ALL
WE FEEL THE FLAME ETERNALLY INSIDE US
LIFT OUR HANDS UP TO THE SKY
THE MORNING CALM HELPS US TO LIVE IN HARMONY
FOR ALL TIME

HAND IN HAND WE STAND ALL ACROSS THE LAND
WE CAN MAKE THIS WORLD A BETTER PLACE IN WHICH TO LIVE
HAND IN HAND WE CAN START TO UNDERSTAND
BREAKING DOWN THE WALLS THAT COME BETWEEN US FOR ALL TIME
(HAND IN HAND) ARIRANG

HAND IN HAND

##เพลงประจำกีฬาโอลิมปิก กรุงโซล ที่แสดงเนื้อหาถึงบรรยากาศแห่งยุค
สิ้นสุดสงครามเย็นและสันติภาพที่กำลังมีขึ้นในโลก

ประวัติผู้เขียน

นายเศรษฐพันธ์ กระจ่างวงศ์ เกิดวันที่ 23 มกราคม ปีพุทธศักราช 2511 ที่อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย สำเร็จการศึกษาปริญญา รัฐศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน พ.ศ. 2532 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษา ฝรั่งเศส มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในพ.ศ. 2533 ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขา ภูมิศาสตร์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยรามคำแหง ใน พ.ศ. 2534 และได้รับ Certificate จากการเป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าร่วมโครงการบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 28 ขององค์การสหประชาชาติ ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในการอบรมเรื่อง Global Security : Development, Disarmament, Environment and Human Rights ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2533

เข้าศึกษาต่อในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา

2532

